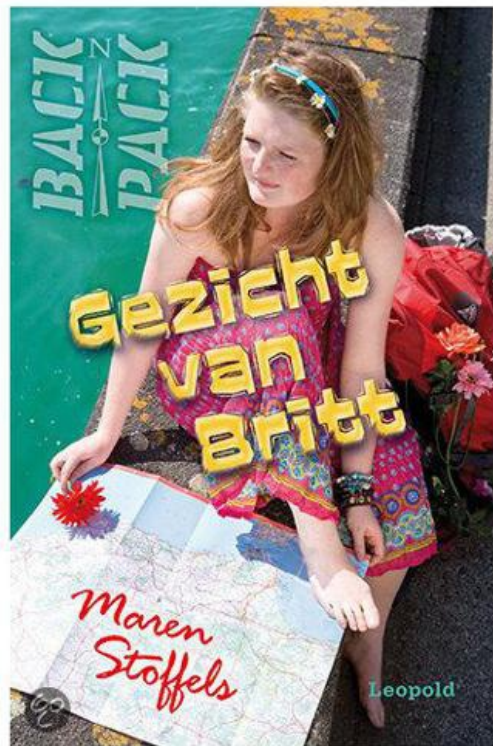

Gezicht van Britt

Voor Naomi en Kim, twee lieverds en de beste backpackers die ik ken

Eerste druk 2010 © 2010 tekst: Maren Stoffels Omslagontwerp:
Petra Gerritsen Fotografie: Mark Sassen

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl ISBN 978 90 258
5273 3 / NUR 284

Mixed Sources

FSC

Productgroep uit goed beheerde bossen en andere gecontroleerde bronnen.
www.fsc.org Cert no. CU-COC-803902 © 1996 Forest Stewardship Council

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC-
keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

spatte omhoog en mijn rok werd nat. Het interesseerde me niet. Niets interesseerde me meer. Ik kon alleen nog maar zijn hoofd voor me zien, donker en dreigend.

Ik wilde nergens meer aan denken. Ik wilde verdwijnen in de kolkende massa onder me. Eén grote sprong en ik was overal van verlost - van Dario's woorden, zijn berichtjes, zijn blikken en vooral zijn dreigementen.

Even zag ik Tara's gezicht voor me. Haar stralende lach en haar glimmende ogen. Ze zou nooit van mij zijn.

Ik pakte mijn rok beet, zoals je doet wanneer je niet wil dat je nat wordt. Alsof dat nu uitmaakte. Ik zou van top tot teen onder water verdwijnen. Het water onder me was wild, maar gek genoeg werd ik opeens heel rustig.

Onderweg was ik één slipper verloren; de blote tenen van mijn rechtervoet krulden over de rand van de warme stenen. Nu.

'Britt! Een heldere stem. In de verte zag ik haar aan komen rennen. Haar blote voeten maakten sporen in het natte zand.

Tara.

Niet stoppen, denk ik, niet stoppen. Met mijn ogen dicht voel ik hoe ze voor de tweede keer mijn wang streelt. Een pluk haar verdwijnt uit mijn gezicht.

Ik maak nog een knorgeluid. Lijkt het alsof ik slaap, of

heeft Tara door dat ik eigenlijk klaarwakker ben? Elin is al een paar minuten de tent uit en aan de bewegingen voelde ik hoe Tara ook langzaam wakker werd. Samen in een tent in Spanje, kan het nog beter?

'Wat kan jij snurken, zeg,' fluistert Tara, terwijl ze zachtjes lacht.

Misschien kan ik wel voor altijd blijven 'slapen'. Elke keer weer is het raak. Soms voel ik dat ze naar me kijkt, vlak voordat ik zogenaamd slaperig mijn ogen opendoe. Of dan raakt ze me ineens aan, zoals nu. Haar handen zijn warm.

'Wakker worden!' Het geluid van onze tentrits verstoort mijn zogenaamde slaap en ik doe één oog open.

Mijn broer steekt zijn hoofd onze tent in. 'Sliep je nou nog?' Ivo kijkt me verbaasd aan. 'Het is al bijna negen uur.'

Tara lacht. 'En hoe, ze snurkte als een gek.'

Ze heeft dus niks door.

In Spanje is het nog heter dan in Frankrijk. Gelukkig zijn we bijna bij de kust. Ik kan niet wachten om de zee te zien.

Hoe lang zijn we nu eigenlijk weg? Ik tel de dagen in mijn hoofd. Het begon allemaal in de trein op de heenweg, toen Elin zich bij ons voegde. Ze is meegereisd naar Spanje met de trein en nu hoort ze er helemaal bij.

Ik zeul de zware boodschappentas naar onze tenten. Het winkeltje is niet ver, maar door deze tas telt elke meter. Het zal eens in Ivo opkomen om zelf boodschappen te halen, denk ik bij mezelf, terwijl ik kwaad een steentje wegschop.

Bij de washokken zie ik een klein paadje, dat naar beneden kronkelt. Is dat een kortere weg naar de tenten? Ik sjouw de tas het pad af. De begroeiing wordt steeds dichter; takken maken striemen in mijn gezicht. Wat nu, teruggaan?

Maar dan zie ik de open plek. Een meertje, verborgen tussen de bomen, ligt er stil bij in het ochtendlicht. Het water lijkt wel groen. Ik gluur om me heen, maar het is overduidelijk dat dat nergens voor nodig is: er is

niemand.

Opgelucht laat ik de zware tas in het zand ploffen en begin me uit te kleden. Mijn shirtje en bh zijn zo uit. Mijn rok duurt langer. Ik blijf om me heen kijken terwijl ik de stof langzaam naar beneden laat zakken. *Niet naar mijn dijen kijken.*

Automatisch kijk ik toch.

'Verdomme,' vloek ik hardop. Ik laat mijn rok in het zand vallen en loop naar het water.

Hoe lang is het geleden dat ik heb gezwommen? Toen Tara en Lucas in het water sprongen aan het begin van de vakantie was ik zo jaloers. Op het feit dat zij wel lekker konden zwemmen en ik aan de kant moest toekijken. En natuurlijk vanwege de armen van Lucas, die zich om Tara's middel sloten, ook al wilde hij niks van haar. Eigenlijk weet ik nog steeds niet wat ik erger vond.

Het water is overal. Ik duik onder en kom weer boven. Dit meertje is zo helder dat ik mijn voeten kan zien. Twee witte voeten, op nog wittere benen. Je zou niet zeggen dat we al zoveel dagen in het zonnige zuiden

zitten. Maar ze zullen niet bruin worden als ik niet in mijn badpak durf.

Ik laat me op mijn rug vallen en kijk naar het bladerdek boven me. De zon doet zijn best om erdoorheen te komen. Ik doe mijn ogen dicht en luister naar het water, dat ik tussen mijn vingers door laat glijden. Ik neurie mee met een liedje, dat ik altijd in mijn hoofd heb zitten. Een liedje van Tara. Een zielig liedje met een hoopvol refrein.

Ik moet denken aan die keer op de dijk, mijn rechtersen al over de rand. Toen was ik alle hoop kwijt. Daarom stond ik er. En bijna was ik gesprongen. Waarom komt die herinnering nu opeens boven? Komt het door het water? Of doordat ik eindelijk weer eens alleen ben sinds al die dagen?

'Lig je lekker?'

Ik schrik zo van de stem dat ik even kopje-onder ga. Proestend kom ik boven en spuug het water uit.

'Ik ben het maar.' Tara staat bij de boodschappentas en kijkt me grijnzend aan. 'Ik kwam kijken waar je bleef, want we hebben allemaal enorme honger. Maar

nu snap ik het, je had andere dingen te doen.'

Ik sla mijn armen voor mijn borsten. Waarom komt uitgerekend Tara me halen? 'Ik wilde even een duik nemen.'

'Dat snap ik. Het is ook bloedheet.' Tara loopt in mijn richting. 'Ik kom er ook even in.'

'Nee!' Het is eruit voordat ik er erg in heb. 'Ik... ben bloot.'

Tara kijkt naar mijn kleren, die over het zand verspreid liggen. Ze begint te lachen. 'Waarom heb je geen bikini aan?'

'Die heb ik nooit mee als ik boodschappen doe,' zeg ik.

Tara lacht nog harder. 'Hmm, klinkt logisch.'

'Ik kom zo, goed? Neem anders de boodschappen vast mee.'

'Ik vind het wel een goed idee, even zwemmen. Geef me twee tellen.' Tara begint haar broek los te maken. Voor ik het weet rent ze in haar bh en onderbroek het water

in. Door de witte stof heen kan ik alles zien.

'Lekker!' Tara duikt en komt vlak voor mijn neus boven. Ik voel me heel bloot.

'Zullen we alles hier opeten en de hele dag in het water blijven?'

Ik glimlach naar haar. 'Ik denk dat Ivo heel chagrijnig wordt als hij geen eten krijgt.'

Tara knikt en duikt nog een keer onder. Ik spurt naar de kant. Ze mag het niet zien, anders krijg ik vervelende vragen. En wat moet ik dan zeggen? Zonder me af te drogen stap ik in mijn rok.

'Wat was je trouwens aan het zingen?' Tara draait zich op haar rug en maait met haar armen door het water om niet te zinken.

'Ik zong niks.' Met een snelle beweging trek ik mijn shirt over mijn natte haar. Het zand schuurt tussen mijn benen.

'Ik hoorde het toch.'

'Kom nou maar hier. We moeten terug naar de rest.'

Tara komt druipend het water uit. Haar onderbroek is verschoven. Ze trekt haar spijkerbroek over haar natte kleren heen en knijpt haar haren uit. Samen lopen we terug naar de tenten, de boodschappentas tussen ons in. Het liedje gonst door mijn hoofd.

'Eet jij niets?' Elin kijkt me vragend aan. Ik heb de broodjes voor de groep gesmeerd, maar die van mij nog niet aangeraakt.

'Natuurlijk eet Britt wel iets,' zegt Ivo, voordat ik antwoord kan geven.

'Dat bepaalt ze zelf wel,' snauwt Tara. 'Je bent haar moeder niet!'

'Ik heb niet zo'n trek,' zeg ik snel tegen mijn broer. Ik voel me misselijk. De herinnering aan de dijk laat me maar niet los.

Ivo wil alweer zijn mond opendoen, maar Tara is hem voor. 'Hou toch je klep.'

'Doe het zelf.'

Lucas zucht. 'Ik dacht dat we dit wel gehad hadden?'

Ivo slikt zijn hap door. 'Zij begon.'

'Zij *begon*?' Lucas lacht. 'Mietje.'

Ik kijk naar Tara, die tevreden lacht. Ze leunt achterover in het gras en knipoogt naar me.

'Waarom moeten we de hele tijd lopen?' Ivo trekt een pijnlijk gezicht als hij zijn duimen onder de banden van zijn rugzak steekt. 'Ik bedoel, we kunnen toch ook met de trein?'

'Geniet toch van de omgeving,' roept Lucas, die samen met Elin voorop loopt.

'Ik moet de hele tijd kijken waar ik mijn voeten neerzet,' klaagt Ivo verder. Hij kan het denk ik niet hebben dat zijn vriend ineens zoveel met Elin optrekt.

'We vinden het helemaal niet erg als je een keer struikelt, hoor.' Tara lacht.

'Ivo heeft gelijk,' zeg ik snel. 'Misschien kunnen we het laatste stukje met de bus?'

'Dank je wel, zus.' Ivo steekt zijn duim naar me op.

'Laten we eerst maar even rusten.' Elin legt haar gitaar in het gras en ploft zelf ook neer.

De broodjes uit mijn rugzak voelen klef aan en ik gruwel van de kaas, die is gaan zweten door de hitte. Ik mik de broodjes terug in mijn tas en hou de groep een rol koekjes voor. Die heb ik vanochtend gekocht bij het winkeltje. Koekjes met chocoladestukjes, mijn favoriete.

Dan zie ik het knipperlichtje in mijn tas. Vanochtend had ik mijn mobiel aangezet om te kijken of er iemand had gebeld en nu is er een sms'je binnengekomen. Vast van mijn ouders om te vragen of alles goed gaat. Ik klik op het enveloppe.

Bolle, ik ben weer vrij. Bel me als je dit leest. Dario.

Ik kijk naar de tekst. Lees hem drie keer over. Mijn handen beginnen te zweten en ik vergeet de hap in mijn mond door te slikken. Zijn naam staat er echt. Vijf dreigende letters.

'Wat heb je?' Tara wil mijn mobiel uit mijn handen

pakken. Met een snel gebaar ontwijk ik haar.

'Niks.'

'Niks?'

Ik kijk nog een keer naar het scherm. Moet ik het bericht verwijderen, net als alle andere? Of beter van niet? Mijn handen trillen.

'Britt?'

Ik kijk op. Tara kijkt me bezorgd aan. Wat zou ik het haar graag vertellen. Maar dan moet ik alles vertellen. En dat lukt me nooit.

'Het is niks bijzonders, echt niet.' Ik druk mijn telefoon uit en slik de kleffe hap door.

2

Buiten scheen de zon zo fel dat ik mijn ogen dicht moest knijpen. Mijn ouders stonden bij de auto te wachten en ik had nog altijd Tara's hand vast. Het voelde zo goed dat ik nooit meer los wilde laten. Toch moest het: Tara ging de andere kant op. Ik keek in haar blauwe ogen en probeerde de juiste woorden te vinden. Wat

zei je op zo'n moment?

'Bedankt.' Dat klonk slap en ik schaamde me.

Tara glimlachte. Ze keek om naar de rechtbank. Het gebouw had iets engs. 'We zijn er goed vanaf gekomen.'

'Wij wel.' Ik dacht aan Dario. Hij zou zeker een zware straf krijgen nu Tara hem verlinkt had om mij vrij te krijgen. Ze had voor mij gekozen. Voor mij!

'Het komt allemaal wel goed,' zei Tara en ze gaf me een kus. Haar lippen brandden op mijn wang.

Mijn ouders toeterden en ik keek om. 'Ik moet gaan.'

Tara knikte. Waar zij nu heen ging, wist ik eigenlijk niet. Eigenlijk wist ik heel weinig van haar.

'Zie ik je snel?' Haar stem klonk hoopvol, zo hoopvol dat de vlinkers in mijn buik salto's maakten. Ik wilde haar tegen me aan drukken. In plaats daarvan knikte ik en draaide me om. Terwijl we wegrepen zag ik Tara steeds kleiner worden.

Wat wil Dario van me? Ik lees het sms'je voor de zoveelste keer over in mijn hoofd. Zijn naam was al een paar weken uit mijn inbox verdwenen en ik voelde me bevrijd. Elke keer als ik mijn mobiel zag, was ik bang voor de zoveelste voicemail of gemiste oproep. Maar na die dag op de dijk was het ineens opgehouden. Ik dacht

dat hij er genoeg van had. Misschien had hij een ander slachtoffer gevonden, een andere *bolle*.

En nu was zijn naam er ineens weer. Zwart op wit. Het was helemaal niet opgehouden. Waarom was ik toch zo naïef? Alsof Dario het er ooit bij zou laten zitten. Hij zou net zolang doorgaan tot ik helemaal gek werd. Hij wist ook wel dat ik het tegen niemand vertelde. Zelfs niet tegen Tara. Juist niet tegen Tara. Ze zou me niet geloven. Hij was nog niet uit haar hoofd, dat wist hij ook wel. De klootzak.

Ik kijk naar Tara, die een paar meter voor me loopt. Ze heeft niet meer doorgevraagd over het berichtje. In plaats daarvan ging ze demonstratief bij Lucas en Elin lopen.

Waarom zou Dario uitgerekend nu bellen? Ik denk terug aan de woorden van de wijkagente. Volgens haar had hij naast de geldboete ook een taakstraf gekregen. Na onze laatste ontmoeting ging die in. Een paar weken lang werken aan de lopende band in een fabriek. Dure elektronica inpakken. Toepasselijk. Misschien zat zijn straf erop en dacht hij dat de kust weer veilig was? Hij schreef niet voor niks dat hij weer *vrij* was.

Ik denk aan onze laatste ontmoeting. Het terrasje bij de strandopgang. Het was zo druk dat ik hem helemaal niet zag aankomen. Daarna rende ik door naar het strand om de zee te zien. Voor de laatste keer.

Ik slik de herinnering weg. Aan dat moment wil ik niet meer denken. Het is over nu, klaar, vergeten.

'Hebben jullie zin om vanavond wat leuks te doen?' Ik probeer de trilling in mijn stem te verbergen.

'Zoals?' Ivo kijkt me vragend aan.

'Een disco?' Tara wil altijd dansen.

'Poolen?' oppert Elin snel.

Ik heb net zo'n hekel aan dansvloeren als zij. Daar kwamen we op de eerste nacht al achter.

'We moeten wel een beetje op het geld letten,' zeg ik.

'We moeten er nog een week mee doen.' 'Een karaokebar!' Tara pakt mij bij mijn arm. 'Dat is gratis en dan kan jij je lekker uitleven.'

'Een karaokebar?' Ivo doet alsof hij moet kotsen.

'Geweldig.'

We lopen door. Tara pakt mijn hand en fluistert in mijn oor: 'Ik denk dat ik Ivo opgeef vanavond.'

Het sms'je is alweer vergeten.

Het is al bijna donker en ik kijk uit het raam van ons hostel. We hebben een kleine kamer met drie stapelbedden. Samen met Tara lig ik boven, de anderen slapen beneden. De regen komt met bakken uit de hemel en een tent zag niemand zitten. Ivo kwam met het idee van een hotel, maar Lucas maakte daar een hostel van. Het is super goedkoop doordat we met z'n allen op één kamer liggen en ik vind het allang prima. Niks haalt het toch bij mijn eigen bed. Ik probeer mijn kamer voor me te zien; vreemd hoe snel je details kan vergeten.

'Hé, mag ik erbij komen liggen?' Tara staat onder aan mijn trappetje. Ze heeft net gedoucht.

'Oké.'

Tara gaat naast me liggen en volgt mijn blik naar buiten. De rest van de groep is de was aan het draaien.

'Waar denk je aan?'

Ik kijk naar de kerk en het pleintje. Er loopt een stelletje, hand in hand, onder een grote zwarte paraplu.

Aan jou, aan ons, denk ik, maar dat kan ik niet zeggen.

'Aan thuis.'

Tara gaat wat dichterbij tegen me aan liggen. Haar frisse perzikshampoogeur prikkelt mijn neus. Ik vergeet even helemaal waar ik ben. Waar ik me ook alweer zorgen om maak. Als ik mijn hoofd draai kan ik haar zo kussen.

'Aan thuis?' Haar stem klinkt serieus. 'Aan wat dan precies?' 'Aan de zee en de duinen en zo.'

Tara knikt. Dat zie ik vanuit mijn ooghoek. Ik durf voor geen goud opzij te kijken.

'We zijn in de buurt van de kust,' zegt Tara. 'Dat kun je ruiken.'

Ik snuif, maar ruik alleen perzikshampoo. 'Ik ruik

niks.'

'Dan moet je je ogen dichtdoen.' Tara kijkt me aan.

'Doe dan.'

Opgelaten sluit ik mijn ogen en snuif nog een keer. Nee hoor. Perzik en anders niks.

Dit is zo'n moment dat ik nooit zal vergeten. Tara en ik, samen voor het raam, in een Spaans hostel. Kijkend naar de regen, en zij die de zee ruikt. Het voelt alsof ik in een gedicht zit.

Tara kijkt weer voor zich. 'Ik ben zo blij dat ik mee ben.'

Ik weet dat ze het meent en ik wil haar ook iets zeggen. Iets eerlijks. Iets wat dit moment nog mooier maakt. Ik vergeet spontaan alle woorden.

'Ik ook.'

De karaokebar is slecht verlicht, maar wel gezellig. De barman groet vrolijk als we binnenstappen. Het is stampvol. Ik zie Elin benauwd kijken, maar Tara trekt tevreden haar regenjack uit. Haar natte haren hangen

in slierten langs haar gezicht; ze is mooier dan ooit.

'Dit is geweldig,' zegt ze. 'Vind je ook niet, Ivo?'

Ik kijk naar mijn broer, die een gezicht trekt. Hij is vast bang dat hij ook moet zingen. Ik glimlach om zijn benauwde blik en loop achter Tara aan naar een tafeltje vlak bij het podium. Op dat moment gaat er een man bij de microfoon staan om een oud liedje van Louis Armstrong te zingen. Zijn stem past niet bij het nummer en hij raakt uit de maat.

'Wat ga jij zingen?' vraagt Elin.

Ik haal mijn schouders op. De laatste keer dat ik zong voor publiek was in de trein op de heenweg. Dat was met Elin om wat geld te verdienen. Welk nummer moet ik kiezen? Een ballad, of juist een snelle? Nee, dan verwacht straks iedereen dat ik erbij ga dansen.

Tara begint overdreven hard te klappen als de man zijn laatste noten heeft gezongen. Ze kijkt me lachend aan. 'Nou, slechter dan dat gaat je niet lukken.'

Ivo knikt. 'Ik ben het voor één keer met Tara eens.'

Ik sta op en loop naar de man achter de computer. Het beeldscherm straalt blauwig licht op zijn gezicht. Hij kijkt me vragend aan. Ik vraag in het Engels waaruit ik kan kiezen. Het antwoord versta ik niet, maar dan draait hij het scherm naar me toe. Mijn ogen glijden over de titels. En dan zie ik het ineens staan, het nummer dat altijd in mijn hoofd zit.

'Hé.'

Waar ze vandaan kwam wist ik niet, maar ineens was ze er. Ze kwam naast me fietsen en haar haren wapperden achter haar aan. Tara zag eruit alsof ze dagen niet geslapen had. Misschien was dat ook wel zo.

Ze keek naar mijn handdoek en fles zonnebrand in het mandje, voorop mijn fiets. 'Ga je naar zee?'

'Wil je mee?'

Tara dacht even na. Misschien omdat ze eigenlijk een andere afspraak had, of misschien om niet al te gretig over te komen.

'Ja,' zei ze uiteindelijk. 'Leuk.'

Ik keek naar het dopje in haar rechteroor. 'Waar luister je naar?'

'O, een huilliedje.'

Ik glimlachte. 'Laat eens horen?'

Terwijl we vochten tegen de harde tegenwind, gaf Tara mij haar ene dopje. Ik stopte het in mijn linkeroor en luisterde. Inderdaad een zielig nummer. Dat zou ik thuis eens opzoeken. Misschien kon ik het leren bij zangles.

Zo reden we door, op het ritme van de muziek. Het hoopvolle refrein gaf ons de kracht om de heuvel op te komen. Zo reden we door, hijgend door het harde fietsen en zwetend door de zon boven ons. De zee kwam steeds dichterbij.

Toen het nummer uit was wilde ik Tara het dopje teruggeven, maar onze sturen raakten elkaar. Het mijne haakte in dat van Tara en we verloren de controle. We reden als twee idioten de berm in. Onze banden waren niet gemaakt voor het mulle duinzand - binnen twee tellen lagen we allebei op onze zij. De fietsen vielen over ons heen en Tara begon te lachen. Mijn zij deed pijn van haar stuur, waar ik op was gevallen.

'Wat lach je?' vroeg ik met tranen in mijn ogen.

'Nou, het was een huilliedje, voor twee huilende meisjes.'

De grote spot schijnt vol in mijn gezicht en het rumoerige café valt langzaam stil als de muziek begint. Hoe vaak ik dit nummer niet heb geluisterd de laatste tijd. Een zielig liedje voor twee zielige meisjes. Op de een of andere manier voel ik me daarna altijd beter.

Ik durf niet naar Tara te kijken, bang dat ik dan de tekst vergeet. De mensen vooraan kijken nieuwsgierig naar me op. Met mijn voet tik ik de beat mee. Het eerste couplet komt eraan. Mijn hart gaat als een gek tekeer.

De eerste noten klinken schel en bibberig, maar ik doe mijn ogen dicht en herstel me snel. Ik probeer te ademen zoals bij zangles. Rustig, vanuit de buik. Zingen is ademhalen.

Het groepje jongeren vooraan is stil; ik voel de adrenaline naar mijn hoofd stijgen. Mijn tenen jeuken. Ik wil gillen, maar ik zing. Ik wil springen, maar sta stil. Ik zing op mijn mooist. Dit is mijn moment. Ik zing alle spanning van vandaag eruit. Het sms'je van Dario en de herinnering aan de dijk. Mijn blote voet op die warme stenen. Ik zie nu alleen Tara voor me, fietsend tegen de harde wind in. En tussen ons in het snoer van de oordopjes. Het is mijn beste herinnering.

Het hoge stuk komt. De uithaal. Ik pak de microfoon uit de standaard en open mijn ogen. Twee tellen zie ik het publiek kijken. Grote ogen. Bewondering. Waardering. Ontroering? De tekst op het scherm volg ik niet. Ik ken de tekst uit mijn hoofd. Ik haal diep

adem. Mijn stem moet werken om het te halen, maar het lukt. Het lukt! Mijn benen trillen als de laatste noot wegsterft in het stilgevallen café.

Zodra de muziek stopt begint het applaus. Ik doe mijn ogen open en kijk naar Tara. Vanaf hier lijkt het alsof er tranen in haar ogen staan. Als ik terug bij de groep kom blijft ze stil.

Elin schudt ongelovig haar hoofd. 'Ik wist wel dat je kon zingen, maar zó goed...'

'Geweldig, zus!'

Ik glimlach verlegen. Maar waarom zegt Tara niks?

De rest van de avond kijken we naar slechte en goede zangers. Tegen tweeën staan we gapend op. Als we terug naar het hostel lopen is de regen eindelijk opgehouden. De straten zijn nat en ik voel me heerlijk. Tara komt naast me lopen.

'Dat nummer van de fiets...' zegt ze vol ongeloof. 'Dat nummer.'

Het is pikkedonker in de kamer. Ik luister naar de rustige ademhaling van mijn broer. Zijn been steekt onder het witte laken uit. Elin en Lucas slapen ook allang, maar ik blijf wakker. In mijn buik voel ik nog altijd de zenuwachtige kriebels door het keiharde applaus, maar ook door Tara. De manier waarop ze naar me keek toen ik gezongen had. Er kwamen bij haar vast ook allerlei herinneringen boven. Soms durf ik te hopen dat zij hetzelfde voelt voor mij.

Op dat moment gaat mijn mobiel over. Het geluid klinkt keihard in de stille kamer. Mijn scherpje licht geel op en beschijnt de hele muur. Snel gris ik het ding van de plank af.

'Wat... is dat?' Een slaperige Tara kijkt op van haar kussen.

'Niks.'

'Een sms'je?' Haar stem klinkt verbaasd. 'Hoe laat is het?'

Ik hoef niet eens op de klok te kijken. 'Half vier.'

'En dan krijg jij een sms?'

Ik probeer snel een smoes te bedenken. Maar ik ken geen enkele gek die mij op dit tijdstip belt. 'Verkeerd verbonden,' probeer ik.

Tara knikt. Ze is veel te moe om aan mijn woorden te twifelen. Haar hoofd ploft terug op haar kussen.

Ik open het berichtje.

Bolle, je kan me maar beter bellen. Morgen. Meteen. Anders bel ik jou. Zo vaak als nodig is.

Ik laat het mobieltje uit mijn trillende handen vallen. Het verdwijnt tussen mijn lakens. Moet ik het gewoon uitzetten? Maar wat dan? Dario weet wel een weg te vinden. Straks wacht hij me op als ik thuis ben. Hij weet tenslotte waar ik woon. Dan gaat hij mijn ouders lastigvallen. Of **20** | Tara...

Ik schud mijn hoofd. Alles behalve dat. Ze heeft nog lang zijn kettinkje gedragen, dat ik het liefst van haar nek wilde trekken. Vorige week heeft ze het eindelijk weggegooid. Straks begint alles weer opnieuw. Nee, ik zal hem moeten bellen. Morgen. Meteen.

'Mag ik de jouwe eens proeven?' Tara en ik zaten op een bankje in het park en keken uit op de fontein.

'Ja, hoor.' Ik reikte haar mijn hoorntje aan. Mango en yoghurt, mijn lievelingssmaken.

Tara zette haar tanden erin. Een hele hap mango verdween en ik keek haar kwaad aan. 'Wat doe je nou?'

'Sorry, ging per ongeluk.'

'Nu mag ik ook van jou.' Ik boog me al voorover om mijn tanden in haar bolletje citroen te zetten.

Tara gilde en zette het op een lopen. We renden achter elkaar aan om de fontein. De mensen aan de kant keken ons verbaasd aan. Tara ging op de stenen rand staan en keek me uitdagend aan.

'Kom maar halen.' Ze stapte zo de fontein in, met schoenen en al. Haar shirtje werd nat door de grote sproeier die in het midden stond, maar het leek haar niks te schelen. Zolang haar citroen maar veilig was.

Ik wilde net mijn rechtergymp in de vijver zetten toen ik hem zag, half verscholen achter een boom. Eén blauw en één bruin oog keken me ijskoud aan. Dario.

Aan het ontbijt eet ik veel te veel. Een stomme manier om van je zorgen af te komen, maar het werkt wel. Na vier broodjes voel ik me beter. Ivo's blik negeer ik. Hij

kwam net ook al vragen of er iets was. Ik zag witjes, zei hij. Soms doet hij vreselijk bezorgd.

'Wauw.' Lucas heeft een foldertje in zijn hand en kijkt ons enthousiast aan.

Tara slikt een hap door. 'Wat is er?'

'Je kan hier in de buurt van een rots springen.'

Tara kijkt benauwd naar Lucas en zijn foldertje. 'Waarom zou iemand dat doen?'

Ivo begint te lachen. 'Omdat het gaaf is. Laat eens zien?' Hij grist de folder uit Lucas' hand en leest. 'Je krijgt een helm en speciale bescherming.'

'Al kreeg ik een harnas.' Tara slaat haar armen over elkaar.

'Bang, Tara?' Daar is het pesterige toontje weer. Ik weet zeker dat Ivo zelf ook ontzettend bang is. Maar met Tara erbij zal hij dat nooit toegeven.

'Nee.'

'Dan gaan we het doen.' Ivo legt het foldertje met een

klap op tafel. 'Eindelijk een beetje actie!'

'Durf jij?' Elin komt naast mij en Tara lopen.

'Ik ga het gewoon doen.' Tara klinkt zelfverzekerd. Ze kijkt naar Ivo, die een paar meter voor ons loopt. Wie van hen gaat deze stoere pose het eerst opgeven?

'Ik ook wel,' zeg ik. 'Maar ik kijk liever.'

Elin begint te lachen. 'Dan doe je dat toch? Niemand dwingt je om te springen. Ik blijf lekker boven staan.'

Ik denk aan Tara, die straks zenuwachtig aan de rand staat. Ik kan haar toch niet alleen laten gaan? Nee, ik zal springen, hoe dan ook. Desnoods moet de instructeur me maar duwen.

Ik stop mijn handen in mijn zakken en voel het mobieltje zitten. Vannacht heb ik het snel uitgedrukt. Toen het scherm zwart werd, voelde ik me opgelucht. Maar nu heb ik weer buikpijn, ook al staat het nog steeds uit. Vanmiddag zal ik hem bellen.

'We zijn er bijna,' roept Ivo over zijn schouder. 'Kijk, daar is het huisje al. Hopelijk hebben ze babyrotsen

voor jou, Tara.'

Tara bijt op haar wang en kijkt me aan. 'Ik weet dat het je broer is, Britt, maar mag ik hem alsjeblieft het ravijn in duwen?'

In mijn badpak sta ik langs de kant. Eroverheen heb ik snel een kort broekje gedaan, zogenaamd omdat het badpak te klein is. In het kleine houten hutje, waar we ons met z'n vieren moeten omkleden, kon ik het op tijd over mijn benen trekken.

Als ik naar beneden kijk begin ik te duizelen. De rots is hoog, ik schat ongeveer zeven meter. De man die de helmen verhuurd heeft ons precies uitgelegd hoe we moeten springen: *Gewoon als een plank laten vallen, handen en armen langs je lichaam. Niet duiken of op je billen dus.*

Ivo wil als eerste, waarschijnlijk om er snel vanaf te zijn. Ik kijk naar mijn broer, die met trillende benen aan de kant staat.

'Spring dan!' Lucas kijkt hem aan.

Nu kan hij niet meer terug. Ivo laat zich vallen. Een rauwe kreet verdwijnt samen met hem in de diepte.

Niemand lacht, zelfs Tara niet. Ze is spierwit geworden. Elin heeft geen helm op en staat veilig langs de kant.

Beneden horen we Ivo juichen. 'Dit is gaaf!'

Lucas kijkt ons lachend aan. 'Ik ga ook.'

Binnen twee seconden ligt hij naast Ivo in het strakblauwe water. Ik voel nog een keer aan mijn helm, maar die zit goed. Tara staat nog steeds naast me.

'Zullen we samen?' Ik kijk haar aan.

'Helpt dat?'

Dat is de enige reden dat ik spring, denk ik bij mezelf.
'Wie weet?'

We lopen samen naar de rand. Het water beneden lijkt blauwer dan ooit. In gedachten hoor ik de golven weer tegen de dijk slaan en de meeuwen krijsen. Ik stond daar, in mijn rok en op één blote voet, klaar om te springen, vrij van twijfel. Ik wilde opgeslokt worden door het donkere water. Ik wilde verdomme springen.

'Britt, gaat het?' Tara kijkt me aan. 'Wat is er met je?'

Als jij er niet was geweest, denk ik bij mezelf, dan was ik er ook niet meer geweest.

'We gaan.' Ik pak haar hand en we springen. Ik knijp mijn ogen stijf dicht.

Met natte haren zitten we op een kleedje in het gras. Iedereen graait naar mijn nieuwe rol chocoladekoekjes. Ze smelten snel in de Spaanse zon. Sinds we op vakantie zijn eet ik weer veel meer. Die stomme Dario ook.

Ivo en Lucas raken niet uitgepraat over de sprong en zelfs Tara doet enthousiast. Uiteindelijk gilte zij het hardst van allemaal, terwijl ze mijn hand zowat fijnkneep. Ik voel mijn buik nog altijd kriebelen. Eén tel van misselijkheid, daarna de klap in het water.

Ik kijk hoe Tara naar Elin en Lucas kijkt. Sinds ze haar kettinkje van Dario heeft weggegooid is ze anders. Meer op zichzelf. Ze praat nauwelijks meer met Lucas en is stiller. Ze vergeet soms zelfs ruzie met Ivo te maken. Ze heeft gloeiende wangen van het water en draagt een shirtje zonder mouwen. Kippenvel staat op

haar armen. Wat zou ik haar graag omhelzen, net zo lang tot ze het weer warm heeft.

Ik kijk snel naar beneden, bang dat iemand mijn gedachten leest. Ik dacht dat mijn gevoel voor Tara wel zou verdwijnen als ik haar elke dag zou zien, als gewone vriendinnen. Ik zou er gewoon niet meer aan denken. Ik ben een meester in het wegstoppen.

Maar hoe kan ik haar nou vergeten als ze de hele dag om me heen is? Die verliefde gevoelens maken me helemaal gek. Natuurlijk kan ik haar niet als gewone vriendin zien. Waarom heb ik haar ook meegevraagd op vakantie!

Maar wat had ik dan moeten doen? Haar alleen thuis laten, met Dario in de buurt?

Dario. Daar is hij weer. Hij komt altijd weer terug in mijn gedachten, direct of via een omweg. Hij zal zich vast afvragen waarom ik niet heb gebeld. Hij is vast laaiend. Snel zet ik mijn mobieltje aan en meteen krijg ik een paar sms'jes binnen.

Waar blijf je?

Verdomme, neem die telefoon op! Ik had je slimmer ingeschat.

Ik slik. Met trillende handen kijk ik naar de gemiste oproepen. Dario (5). Hij heeft vanaf tien uur geprobeerd. In Dario-land betekent dit dat hij des duivels is. Als ik hem niet snel bel gaat hij andere maatregelen nemen. Wat die zijn wil ik niet eens weten. Ik kan maar beter doen wat hij vraagt.

'Ik bel mijn ouders even,' zeg ik tegen de groep. Elin kijkt me onderzoekend aan, maar ik negeer haar blik.

Buiten het bereik van de groep druk ik zijn naam in. De telefoon gaat maar twee keer over. 'Dario.'

Ik had verwacht dat ik niet meer zou schrikken, maar zijn stem maakt me misselijk. Alle weken zonder telefoontjes hebben ineens helemaal geen betekenis meer. Dario is nooit weggeweest, hij heeft me alleen een pauze gegeven.

'Met Britt.'

'Waarom bel je nu pas?' Hij lijkt rustig, maar ik ken hem goed genoeg. Dit is tactiek; ik weet dat er een uitbarsting op volgt.

'Ik had even geen tijd.' Mijn stem klinkt zwak, zoals

altijd wanneer hij in de buurt is. Ik haat mezelf.

'Geen tijd? Bolle, je hebt vakantie.'

Bolle. Dat eeuwige scheldwoord.

'Waar ben je eigenlijk? De lijn stoort.'

Ik denk na. Dario weet helemaal niets van mijn vakantie met Tara. 'In Spanje.'

Het blijft even stil. Normaal heeft Dario altijd meteen een antwoord. 'Spanje? Toch niet met haar?'

Wat moet ik zeggen? Ik zwijg.

'Luister eens even jij...' begint hij.

'Wat wil je!' Nu klinkt mijn beter. Stoer. Uitdagens. Alsof hij een insect is waar ik elk moment op kan gaan staan.

'Wat wil je?' Praat eens normaal! Ik wil dat je me Tara geeft, nu.'

Dit had ik niet verwacht. Ik weet niet wat ik wél had verwacht, maar dit niet. Tara zit een eindje verderop.

Ze praat nog altijd met Lucas. Ineens gun ik haar Lucas van harte. Zolang die enge Dario maar buiten beeld blijft.

'Dat kan niet.'

'Hoezo *dat kan niet?*'

'Ze... zit op de wc.'

Ik zie Elin omkijken en ga snel een eindje verderop staan.

'Moet je eens luisteren jij. Als ze van de plee is laat je haar bellen. En ik hoop voor jou dat ze snel uitgeplast is. Anders weet ik jou en Tara te vinden. Ik zal bij haar hetzelfde doen als bij jou. En je kunt geen kant op, dat weet je. Jullie moeten toch een k  er naar huis...'

Ik luister nog een paar tellen naar de kiestoon.

Met een boodschappentas vol eten liep ik naar het fietsenrek. Mijn fiets stond klem tussen twee herenmodellen en ik moest hard aan het stuur trekken om hem eruit te krijgen. Toen ik op mijn zadel wilde gaan zitten voelde ik ineens een hand op mijn schouder.

'Bolle:

Ik keek niet om, maar zijn stem bevroor me in een keer.

'Boodschapjes doen voor mammie?' Dario keek in mijn tas. 'Chocola?' Hij haalde de grote reep eruit. Dat deed hij bij onze eerste ontmoeting ook - hoe lang was dat nu geleden? Ik kijk naar de reep. Extra puur met nootjes, die had ik voor mezelf gehaald. Als ik verdrietig was wilde ik altijd eten. Sinds mijn arrestatie in de loods was ik dat constant.

'Voor jezelf zeker?' Hij keek naar me. Een blik van top tot teen. Zijn arrogante grijns was walgelijk. 'Je hebt nu wel genoeg wintervacht aangemaakt, hoor.'

Ik zweeg. Wat kon ik zeggen? Tegen hem ingaan? Dario wikkelde het papier van de reep en nam een hap. Met open mond begon hij te kauwen. Ik zag hoe hij mijn chocola tussen zijn kiezen vermaalde.

'Zeg je niks?' Dario slikte zijn hap door. 'In de rechtbank was je niet zo stil.'

Ik dacht na, maar had geen idee wat hij wilde horen.

'Weetje hoe het voelt als de politie ineens voor je deur staat? Je meeneemt, als een crimineel? Ik krijg een taakstraf en moet alle schade aan die loods betalen dankzij jou.' Dat hij eigenlijk door Tara was verraden wist hij nog steeds niet. En anders had hij alsnog mij gestraft. Hij haatte me.

Dario nam nog een hap. En nog een. Mijn hersens draaiden op volle toeren. 'En jij dan? Jij hebt ons naar die loods gebracht.' Ik kan mijn oren niet geloven. Dario heeft me al die weken voorgelogen; hij deed maar alsof hij mijn vriend was. Wist ik veel dat hij alleen met mij omging vanwege mijn werkplek. 'Ik wist toch niet dat jij alles wilde stelen?' 'Kom op Je wist heus wel wat we van plan waren.' We. Alsof Tara aan zijn kant stond. De klootzak. Ik ontweek zijn blik. Zijn ogen maakten me draaierig. Ik wilde naar huis, zo snel mogelijk. Mijn andere twee repen opeten.

'Ik krijg je nog wel.' Dario liep weg. De lege wikkel gooide hij op straat.

Met z'n drieën liggen we in de tent. Elin slaapt al en Tara bladert door een Spaans tijdschrift. We staan op een klein veldje, zonder zwembad. Ik kijk op mijn mobiel en lees het sms'je dat net binnenkomt.

Tara is vast al van de wc af. Je kan haar niet eeuwig voor jezelf houden, bolle. Ze moet niks van je hebben.

Ik lees zijn berichtje vijf keer. Tien keer. Twintig keer. Hoe kan hij dit weten? Ik heb hem nooit verteld wat ik voor Tara voel. Ik kijk wel uit!

Kennelijk heeft Dario iets gezien, misschien verraad ik mezelf door hoe ik naar haar kijk. Maar deze chantage is nieuw.

Tara ligt nog altijd op haar buik en ademt rustig. Ze slaat een bladzijde om en kijkt me aan. 'Je hebt toch geen geheime minnaar?' Ik kijk naar het schermpje. Alles behalve dat. 'Nee.' 'Wat is er dan?'

'Denk je nog wel eens aan Dario?' Het is eruit voordat ik het weet.

Tara is even verbaasd als ikzelf. Ze kijkt me onderzoekend aan. 'Hoezo?'

'Dat vroeg ik me af.'

'Ja, ik denk nog weleens aan hem. Vind je het gek? Hij is heel lang mijn vriendje geweest.'

'O ja,' zeg ik dommig.

'Ga je nog zeggen wat er in dat sms'je stond?'

'Het is niks.' Ik wil haar zo graag in vertrouwen nemen. Haar alles vertellen. Maar dat gaat niet. Ze is tenslotte nog altijd gek op Dario. En als ik haar over hem vertel moet ik haar alles vertellen. Anders zal hij het doen. Dan moet ik vertellen hoe ik naar haar kijk als ze in haar ondergoed een meertje in duikt. Dat ik doe alsof

ik slaap zodat ze door mijn haren aait. Dat kan ik niet. Nooit. Als Tara daarachter komt ben ik haar kwijt. Dat idee maakt me kapot. Morgen moet ik Tara terug laten bellen, het is niet anders. Hij zal ons opwachten in Nederland en dan begint alles weer opnieuw. Dan zit ik straks weer op dat terrasje...

Ik leg het mobieltje boven mijn kussen. Tara klikt de zaklamp uit en gaat op haar andere zij liggen, met haar rug naar me toe. Ze is beledigd. Het duurt nog lang voordat ik slaap.

4

Midden in de nacht hoor ik stemmen. Geroezemoes. Maar ik ben te moe om ze goed te kunnen horen en zak weg in een vreselijke nachtmerrie.

Ik word wakker van het licht dat op onze tent schijnt. Elin ligt nog te snurken. Tara is al opgestaan. Zal ik ook even snel douchen voor het boodschappen doen? Lucas wil vroeg vertrekken, dan halen we vandaag de kust.

Slaperig schuifel ik naar de washokken. Onder geen van de deurtjes zie ik voeten.

'Tara?'

Geen antwoord.

Ik kies een hokje en kleeft me uit. Mijn onderbroek valt op de vieze vloer. Als ik even later voor de spiegel sta, blijken mijn haren vol klitten te zitten en ontdek ik een grote pukkel op mijn voorhoofd. Het is weer zo'n dag.

En waar is Tara? Ik wil met haar praten over gisteren voor de rest wakker wordt. Straks gaat Lucas zich er weer mee bemoeien.

Ik loop naar buiten richting het campingwinkeltje, maar dat is nog dicht. Ik zie dat het pas zeven uur is. Waar kan ze zo vroeg zijn? Ik haast me terug naar de tent en trek onze rits open. Ik verwacht nu half een bult te zien in haar slaapzak, maar haar plek is leeg. Geen slaapzak. Geen matje. Waarom is me dat niet eerder opgevallen? Of heeft ze de spullen nu net weggehaald?

Ik loop om onze tent heen en open de achterkant. Eén rugzak met bloemen, één roze weekendtas en de

gitaarkoffer van Elin grijnzen me aan. De derde tas ontbreekt.

'Denk eens goed na,' zegt Lucas kalm. 'Waar kan ze heen zijn?'

Ik kan er niet tegen dat iedereen zo rustig blijft. Tara is weg! Hoe kan ik nou weten waar ze naartoe is?

'Misschien gaan zwemmen?' Ivo's idee klinkt zo onnozel dat ik er kwaad van word.

'Ze is ervandoor!'

Ivo schrikt. 'Doe niet zo gek. Bel haar anders even!'

Maar Tara heeft haar telefoon helemaal niet bij zich. Ze had het vlak voor de vakantie laten vallen. Daarom belde Dario ook naar mij. Dario... Hij zal toch niet... Het beeld van Dario die midden in de nacht Tara ontvoert, is belachelijk. Hij kan helemaal niet weten waar we zijn.

'Ze heeft niks bij zich. Hoe moeten we er ooit achter komen waar ze is ?' Ik voel dat ik langzaam in paniek raak. De tenten beginnen te draaien. Waarom sliep ik

vannacht zo diep?

'Heeft dan niemand haar weg horen gaan?' Lucas klinkt ongelovig.

'Wat wil je zeggen, dat het mijn schuld is?' Ik kijk hem aan.

'Nee, natuurlijk niet.'

'Misschien heeft ze iets achtergelaten?' Elin trekt voor het eerst haar mond open. Haar krullen zitten in de war en ze heeft slaapogen.

Ik duik opnieuw de tent in. De plek waar haar matje lag is leeg. Op een kleine houtsnipper na. Hij is oranje en glimmend. Een stukje van haar borstel? Ik stop hem zonder na te denken in mijn zak. Het enige beetje Tara dat er nog is.

Ivo schudt zijn hoofd. 'Niet eens een briefje.'

Ik kijk nog een keer. 'Nee. Niks.'

'Lekker dan.' Ivo zucht diep. 'Dan wil ze dus niet gevonden worden.'

Tara zou nooit zomaar weglopen zonder het mij te zeggen. Er moet iets gebeurd zijn. Als Ivo gelijk heeft, wil ik dat van haar zelf horen.

Ik kijk mijn broer aan. 'Ik ga haar zoeken.'

We lagen op onze buiken in het zand. De ergste hitte van de dag was voorbij en de zon zakte richting zee.

'Waar denk je aan?' vroeg Tara.

'Nergens aan,' zei ik snel, terwijl ik mijn gedachten aan Dario probeerde weg te drukken. Hij had me deze week na het chocolademoment gebeld en een bericht achtergelaten, dat ik niet afliuisterde. 'En jij?'

Tara draaide zich op haar rug. Haar buik zat onder het zand. 'Aan de vakantie. Ik weet nog helemaal niet waar ik heen ga:

Ik dacht aan het wilde plan van Ivo vanochtend aan het ontbijt. Hij wilde met Lucas gaan trekken richting Spanje. Met een rugzak. Mijn ouders moesten er nog over nadenken. Ergens wilde ik wel mee, al kende ik Lucas maar half. Het idee van zoveel vrijheid was aanlokkelijk. En Dario zou me nooit weten te vinden.

'Ik ga misschien naar Spanje,' zei ik. 'Met mijn broer.'

Tara keek jaloers. 'Doe mij zo'n broer.'

En zo begon het.

'Waar wil je beginnen?' Lucas kijkt me aan. Onze tenten zijn ingepakt.

'Vragen aan mensen of ze haar gezien hebben. Ze moet toch via de uitgang naar buiten zijn gegaan. Een meisje alleen valt op.'

Lucas wisselt een blik met Ivo. Ik kan zien dat ze er geen vertrouwen in hebben. Maar ik weet niks beters.

'Kom, als we snel zijn, hebben we haar voor vanavond terug.'

En zo niet? Daar wil ik niet eens aan denken. Als er vannacht een lege plek naast mijn matje is word ik gek. Ik kan niet zonder Tara. Sinds de dag van de rechtbank hebben we elkaar elke dag gezien. Ze kwam me soms ophalen bij school of bij mijn huis. Ik was zo blij dat ze meeding op vakantie.

Ik kijk naar mijn mobieltje, dat boven op mijn tas ligt. Ik moet het nu aanhouden, want Tara kan bellen. Als ze mijn nummer bij zich heeft, tenminste. En als Dario weer belt kan ik niks anders dan de waarheid zeggen. Tara is weg. Ik slik en typ mijn code in. Mijn mobieltje begint meteen te trillen. Eén nieuw berichtje.

Als ik jou was belde ik meteen.

Ik druk het berichtje snel weg. Het is teveel allemaal. Tara die weg is, en dan Dario. Ik sta op en wend me af van de groep.

'Britt?' Elin komt naast me staan en legt een hand op mijn schouder. 'Gaat het wel?'

Ik ken haar pas een week, maar het voelt veel langer. We kwamen elkaar tegen in de trein richting Parijs. Elin is met ons meegegaan. Vanaf het begin voelde het goed tussen ons, alsof we elkaar al jaren kennen. Ze lijkt op mij, dat merkte ik meteen.

'Ik maak me zorgen,' antwoord ik. 'Om Tara.'

Het is waar, maar niet helemaal. Ik maak me niet alleen zorgen om Tara, maar ook om Dario. Als ik Tara niet snel laat bellen zal hij me net zolang stalken tot ik helemaal gek word. En wat als Ivo er iets van merkt? Of Elin?

'We gaan,' zegt Elin. 'Je hebt gelijk. Iemand moet haar gezien hebben.'

'Ja, nou je het zegt.' Een man in een campingstoeltje kijkt ons aan. Hij zit aan het pad naast de uitgang en spreekt

Nederlands. 'Een meissie van een jaar of vijftien.'

'Hoe zag ze eruit?' Ik hoor hoe gehaast mijn stem klinkt.

De man kijkt me verbaasd aan. 'Goh, *hoe zag ze eruit?* Ik geloof dat ze kastanjebruin haar had, met zo'n zonnebril op haar hoofd. En ze had een enorme rugzak bij zich. Ik dacht nog: waar gaat dat heen zo vroeg?'

Ik kijk naar mijn broer, die voor het eerst een beetje bezorgd kijkt. Dat is niks voor hem. Als zelfs hij zich zorgen maakt... Wie weet wat Tara kan overkomen.

'Zei ze nog iets tegen u?' Elin kijkt de man aan.

'Ik zat lekker mijn krantje te lezen. Dat doe ik 's ochtends. Het was denk ik zes uur. Ze kwam langs en ik vroeg of ze hulp nodig had.'

'Hulp?'

De man knikt. 'Ze hilde.'

Ik voel een steek door mijn buik gaan. *Ze hilde.*
Waarom?

'Zei ze iets?' Lucas klinkt nu ook bezorgd.

'Nee, ze bedankte me vriendelijk en liep door. Ik heb nog gevraagd of ze een lift wilde. Maar dat wilde ze niet.'

'Waar ging ze heen?'

'Ze liep het terrein af, naar rechts. Ze zou de bus wel nemen zei ze.'

De bus. Het begint me te duizelen. Ze kan al tientallen kilometers weg zijn. Helemaal alleen. En heeft ze wel genoeg geld? Ik kijk naar mijn buidel, maar daar zit alles nog in. Nou ja, alles wat er over is. Gisteren hebben Ivo en ik extra gepind om de camping te betalen. Deze vakantie is een stuk duurder dan gepland. Hoe ver kan Tara komen zonder een cent op zak?

'Bedankt, meneer,' zegt Ivo en hij loopt naar de

slagbomen. 'Ze is dus echt weg.'

'Met de bus,' zegt Lucas. 'Die vinden we nooit meer terug.'

Ik kijk naar Elin, die aan de slotjes van de gitaarkoffer peutert. Denkt zij er ook zo over? Weg is weg? Dat kan toch niet!

'We gaan naar de bushalte, kijken welke bussen er gaan. Misschien staat ze er nog.' Ik hoor zelf hoe belachelijk dat klinkt. Het is inmiddels halfnegen.

'Britt?' zegt Ivo voorzichtig. 'Tara is zelf weggegaan. Zonder iets tegen jou te zeggen. Dus...'

Ik kijk mijn broer aan. 'Ze huilde, Ivo. En ze is helemaal alleen. En ze heeft geen geld, niks.'

Lucas knikt. 'Je hebt gelijk, Britt: we moeten haar vinden.'

Ik kijk hem dankbaar aan. 'Kom, we gaan.'

Ik voel mijn mobieltje opnieuw trillen en haal het hoopvol tevoorschijn. Als ik de naam zie staan stop ik

het snel terug in mijn zak.

De bushalte is een zielige paal met een bord erop. Tara is nergens te zien. In gedachten zie ik haar weglopen. Huilend.

'Weet niemand wat er is gebeurd?' vraag ik. 'Waarom ze hilde?'

'Natuurlijk niet,' zegt Ivo geïrriteerd. 'Dan hadden we het toch meteen gezegd?'

We lopen naar het bord met de vertrektijden. Er rijdt maar één bus en die gaat richting zee. Lucas had gelijk, we hadden er vandaag kunnen komen. De eerste bus ging al om halfacht.

Halfacht! Als ik meteen naar de halte was gelopen, had ik haar nog kunnen tegenhouden. Ik knijp mijn nagels in mijn handen tot het pijn doet. Waarom ben ik niet meteen naar de bussen gelopen? Ik wist diep vanbinnen toch dat ze ervandoor was?

'Het is jouw schuld niet,' zegt Elin, die met me meekijkt. 'Hoe konden wij nou weten dat ze de bus zou nemen?'

'Misschien is ze wel de andere kant op gegaan.' Lucas wijst aan de overkant. Daar staat precies zo'n paal met vertrektijden, voor bussen in de andere richting.

'Waar gaat die bus heen?'

Ivo loopt naar de overkant. 'Deze gaat naar het centrum.'

'Vanaf hoe laat?'

'Zes uur.'

Welke kant is Tara op gegaan?

'Ik denk dat ze deze heeft gepakt,' zegt Ivo. 'Ze is natuurlijk terug naar Nederland.'

Lucas kijkt mij aan. 'Jij kent Tara het best, wat denk jij?'

Ik voel me geveleid. Ken ik haar echt het best? In gedachten zie ik haar met haar rugzak bij de halte zitten. Ze wil richting zee en kijkt voor de zoveelste keer op haar horloge. Dat is nog anderhalf uur wachten. Ineens ziet ze de andere bus aankomen. Ze heeft geen

zin om te wachten, met de kans dat ik haar kom zoeken. Ze twijfelt, kijkt nog een keer op haar horloge. Dan staat ze op en sprint naar de overkant. Ze vertrekt richting de stad.

'Ze heeft die bus genomen.' Ik wijs naar Ivo.

'Weet je dat zeker?' Elin kijkt me verbaasd aan.

Ik schud mijn hoofd. 'Ik weet niks zeker. Maar we moeten een beslissing nemen.'

Op dat moment zien we in de verte een bus aankomen. Het is de bus aan Ivo's kant. We rennen de weg over.

'We vragen het aan de buschauffeur. Heb jij een foto van Tara, Britt?'

Hoe weet hij dat? Ik bloos. Er zit er een in mijn portemonnee, met een gedichtje op de achterkant. Tara kijkt breed lachend in de lens.

De bus komt met veel lawaai tot stilstand en Lucas stapt naar voren. *'Can I ask you something?'*

Het is een jonge man, dus misschien spreekt hij Engels.

De buschauffeur lacht zijn tanden bloot. *'Of course.'*

'Have you seen this girl?'

Ik hou de pasfoto voor. De buschauffeur grist Tara uit mijn handen en kijkt. Er glijdt een grijns over zijn gezicht. *'Yes, this morning. My first ride.'* Hij praat met een Spaans accent, maar ik kan hem goed verstaan. Misschien ook wel omdat het zo belangrijk is. Hij heeft Tara gezien!

'Did she go in this direction?' vraagt Ivo.

De buschauffeur knikt en wijst op een halte op een kaartje. Midden in de stad. Daar is ze dus uitgestapt. Precies wat we al dachten. Waar wil ze heen? Terug naar Nederland?

'Wat doen we?' Ivo kijkt ons aan.

'Mee natuurlijk!' Waarom stelt hij zulke domme vragen?

'Britt, het is een grote stad. We vinden haar daar nooit.'

Ik kijk mijn broer kwaad aan. 'Al was die stad zo groot als heel Nederland.' Ik hijs mijn rugzak de bus in en ga

voorin zitten. Ik peuter twee koekjes uit de verpakking en stop de foto voorzichtig terug in mijn portemonnee.

'Zeg, wat ben jij eigenlijk van plan?' Dario stond bij het hek van het schoolplein. Er bungelde een sigaret in zijn mondhoek. Hij leek zo weggelopen uit een film.

'Hoe bedoel je?' Ik deed net alsof ik niet verbaasd was hem te zien, hoewel ik een paar klasgenoten nieuwsgierig naar ons zag kijken. Dario was een type dat opviel, hoe onopvallend hij zich ook gedroeg.

'Met Tara. Wat wil je van haar?'

Ik probeerde niet rood te worden. Dat zou alles verraden. 'Ze is gewoon aardig.'

'Waarom zie ik jullie dan zo vaak samen? Samen ijsjes eten. En al die andere keren?' Dario keek me donker aan.

Ik wist het. Ik had zijn aanwezigheid gevoeld, elke keer als we samen waren, maar ik kon hem nergens ontdekken. Had hij in een duinpan gelegen? Achter ons gefietst?

'We zijn vrienden.'

'Vrienden?' Het klonk als een ziekte. 'Waarom zijn wij geen vrienden meer?'

Daar kon ik duizend antwoorden op geven. Hij hoorde bij Tara, zo

had ik hem leren kennen, maar ik had hem nooit als vriend gezien.

'Vrienden doen toch alles voor elkaar?' Dario pakte mijn rugzak af en viste mijn portemonnee eruit. 'Dan mag ik vast wel wat van je lenen.'

Twee briefjes van tien verdwenen in zijn broekzak. Mijn oppasgeld van vorige week. Ik kon er alleen maar naar kijken.

'Dag bolle.' En weg was hij.

Het is warm in de bus. Lucas en Ivo zijn in slaap gevallen. Elin zit zwijgend naast me. Ik wed dat ze aan haar vriendje Rens denkt, maar ik vraag er niet naar. De laatste keer dat ze over hem vertelde moest ze bijna huilen. Hij betekende evenveel voor haar als Tara voor mij.

Mijn telefoon gaat voor de zoveelste keer af en ik durf even op het schermpje te kijken. Vijf onbeantwoorde oproepen en twee sms'jes. Ik lees ze.

Komt er nog wat van?!

Je bent dood, bolle...

Ik kijk naar het schermpje. In gedachten hoor ik Dario's stem die de woorden uitspreekt. *Je bent dood, bolle.*

Misschien kan ik hem maar beter bellen en de waarheid zeggen. Maar dan? Wat zal hij met me doen als hij hoort dat Tara weg is? Op de een of andere manier zal dit allemaal mijn schuld zijn.

En misschien heeft hij nog gelijk ook. Tara was

tenslotte heel beledigd gisteren, omdat ik haar niet in vertrouwen nam. Ze ging woedend slapen. Wat nou als ze midden in de nacht mijn telefoon heeft bekeken? Ik heb al die tijd tegen haar gelogen; gezegd dat ik Dario nooit meer sprak. Misschien is ze erachter gekomen wat ik allemaal voor haar voel.

Nee, dat kan niet. Dat mag niet!

Ik kijk naar voren. De weg slingert ons richting de grote stad, waar Tara ergens moet zitten. Hoe lang duurt het nog? Ik wil eruit, in de bus is het om te stikken. Ik zet mijn mobieltje uit en zucht.

Elin kijkt opzij. 'Ben je wagenziek?'

Ik knik. 'Zoiets.'

De deuren gaan sissend dicht en de bus rijdt weg. We staan op een groot plein met een kerk en een heleboel winkeltjes. Mensen zetten hun terrasstoelen buiten, Spanjaarden lopen met werktassen en toeristen drementelen heen en weer. Zo vroeg en dan al zo druk. We gaan een paar cafés in en vragen of ze Tara hebben gezien. De foto gaat van hand tot hand. Maar niemand herkent haar. Hoe kan dat nou? Ze moet hier hebben

gelopen! Een paar uur geleden nog! Maar het lijkt ineens onmogelijk dat we Tara gaan vinden.

'Hé, daar is een informatiecentrum,' zegt Lucas dan. Gelukkig is het al open.

Een vrouw met pikzwart haar en dikke wenkbrauwen kijkt ons vriendelijk aan. 'Can *I help you?*'

Voor de zoveelste keer laat ik de foto van Tara zien. De vrouw kijkt aandachtig. Dan glimlacht ze en knikt. Ik kan het bijna niet geloven. We hebben een spoor!

Lucas vraagt of ze weet waar Tara heen is en krijgt een lang antwoord. Ik doe mijn best om alles te verstaan. Tara stond voor de deur te wachten tot de winkel openging. Ze was helemaal alleen; daardoor viel ze de vrouw ook op. Ze vroeg om een foldertje van de omgeving.

'Een foldertje?' Ik kijk Lucas aan. 'Wat moest ze daar nou weer mee?'

Lucas zucht. 'Dat weet ze niet. Maar dit is het foldertje dat Tara mee heeft.' Een rechthoekig stuk papier met felle kleuren en mooie foto's.

Ik bekijk de informatie, die gelukkig ook in het Engels staat. Een bezoekje aan een klooster, druivenplukken, sinaasappelvelden... Wil ze soms de toerist uithangen? Alle attracties langs? Dat is toch helemaal niks voor haar?

'Where *did she go?*' vraagt Elin. De vrouw wijst naar de halte op het plein.

'Wéér met de bus?' Ivo trekt zijn wenkbrauwen op.
'Wat is ze in hemelsnaam aan het doen?'

Er schieten allerlei gedachten door mijn hoofd. Wil Tara de rest van de vakantie alleen zijn? Vlucht ze weg van ons? Of voor iets anders? Wat kan er gebeurd zijn? Of ligt ze gewoon in haar bikini op het strand? Ik schud mijn hoofd. Ze is in een vreemd land, zonder geld, helemaal alleen. Ze zal zich wel verschrikkelijk rot voelen. Ik moet haar vinden.

Nu we Tara op het spoor zijn, smaken de broodjes me prima. Ik kijk naar de bussen die langskomen. De onze zit er nog niet bij. Ik graai in de zak en vis er een derde bolletje uit. Met extra boter en kaas belegd. Moet Tara maar niet weglopen.

Dan gaat mijn telefoon weer.

Ivo kijkt op. 'Zijn dat pap en mam?'

Ik kijk op het schermje en zie Dario's naam staan. Ik knik.

'Met Britt.' Ik sta op en loop een eindje van de groep vandaan. Ivo roept me na, maar ik versta hem niet.

'Bolle.' Meer niet. Zijn stem is van ijs.

'Sorry, ik kon je niet terugbellen.' Mijn stem klinkt niet zo stoer als ik zou willen.

'En waarom niet?'

Ik probeer een smoes te bedenken, maar ik kan alleen maar aan Tara denken.

'Nou?' zegt Dario ongeduldig.

'We zijn onderweg. Naar het strand.'

Dario snuift. 'Als ik het zeg bel je me. Begrepen? Of wil je weer een terrasje pakken als je terug bent?'

Ik voel me misselijk en probeer mijn nare herinneringen weg te drukken.

'Geef je me Tara nog?' vraagt Dario. 'Of zit ze weer op de plee?'

'Nee.'

'Kom op dan.'

'Het kan niet.'

'Wat kan niet?'

'Tara...' Ik verslik me en voel tranen branden. Elin kijkt mijn kant op en ik draai snel mijn rug naar de groep.

'Tara is...'

'Wat!'

'Tara is weg.' Ik voel de tranen over mijn wangen rollen. Hij klinkt dreigender dan ooit. 'Ze is wég?'

'Ze is ervandoor,' zeg ik zachtjes. 'We weten niet waarheen.'

Dario begint te lachen, maar niet uit vrolijkheid. 'Dit is

niet te geloven. Jullie weten niet waar ze is? Hoor eens, vetzak, je vindt haar maar terug, en snel. Als ze mij niet binnen drie dagen belt, maak ik je helemaal dood.'

Ik ben nu zelfs geen bolle meer.

Twee handen voor mijn ogen en een lage stem bij mijn oor. 'Rara, wie ben ik?'

Ik haalde uit met mijn elleboog. Een keiharde stoot naar achteren.

'Au!' Toen ik me omdraaide zag ik Tara staan, hijgend van de klap.

'Wie dacht je dat er achter je stond, zeg?' Tara keek me beledigd aan. Haar kastanjebruine haren zaten in een staart en ze was bruinverbrand.

'Ik schrok' mompelde ik. Ik kon moeilijk zeggen dat ik bang was voor haar ex-vriendje.

'Dat merkte ik.' Tara wreef met een pijnlijk gezicht over haar buik. 'Ik vergeef het je als je me trakteert op een ijsje.' Ze wees op de ijskar, een eindje verderop.

Ik tastte in mijn portemonnee, maar wist dat het zinloos was. Dario had alles eruitgehaald. Mijn oppasgeld. Mijn zakgeld. Er was niks meer over, op een paar muntjes na. Ik telde ze snel.

'Eén bolletje dan.'

Tara keek me verbaasd aan. 'Hoef jij niet?'

Ik schudde mijn hoofd. 'Vandaag niet.'

'Waar denk je aan?' Elin zit naast me op het bankje bij de halte.

We volgen Tara's spoor met de bus. Hij komt over een kwartier en voert ons verder het binnenland in. We waren bijna bij de zee en nu gaan we terug. Ik kijk naar het foldertje in mijn hand. We zullen alle activiteiten afgaan, op zoek naar Tara. Iemand moet haar onderweg gezien hebben.

'Aan Tara.'

Elin kijkt me aan. 'Mis je haar?'

'Natuurlijk.'

'Ik dacht dat jullie ruzie hadden om die jongen op de foto.' Tara had een foto van Dario in haar agenda. Gelukkig weet niemand dat hij de jongen van de rechtszaak is. Als mijn broer erachter komt dat Tara's vriendje mij in de criminaliteit heeft gedwongen, barst de hel los.

'Dat is allang weer goed.'

'Waarom belt hij jou dan steeds?'

Ik kijk Elin niet aan en hoop dat mijn gezicht niks verraad. Hoe kan ze dit weten?

'Hoe kom je daar nou bij?'

'Ik zie toch hoe je doet als je gebeld wordt.' Elin zucht.
'Dat zijn echt je ouders niet, hoor.'

Ik voel mijn wangen kleuren en kijk snel naar mijn broer, die een eindje verderop staat. Ik kan niemand iets vertellen. Dit is iets tussen Dario en mij; iets waar ik nooit aan had moeten beginnen. Ik had meteen naar de politie moeten gaan. Of naar mijn ouders. Ivo had hem helemaal afgemaakt. Maar nu is het te laat. Ik zit er tot aan mijn oren in. Als ik Elin iets vertel wordt het allemaal nog veel erger.

'Jij loog anders ook.' Dat is gemeen, maar het heeft wel effect. Elin sloot zich wel bij ons aan en zei dat ze naar haar tante in Frankrijk ging. Ze vertelde niet dat ze op de vlucht was. Ze had ruzie gehad met een jongen. Daarna was hij naar buiten gerend en tegen een auto

aan gelopen. Ze wist niet eens of hij nog leefde.

'Sorry,' zeg ik zachtjes. 'Ik bedoelde het niet zo.'

Elin schudt haar hoofd. 'Hou er maar over op.'

In de bus zit ik alleen bij het raam. Elin is naast Lucas gaan zitten en Ivo luistert muziek. De rit naar de sinaasappelvelden is ver. Het is onze eerste gok en ik heb niet het gevoel dat we Tara er zullen vinden, maar wat moeten we anders?

Ik hou de pasfoto van Tara in mijn hand en bekijk het gedichtje, dat ik in een trieste bui schreef. Dit is de enige foto die ik van Tara heb, gemaakt in een fotohokje op het station. We hebben er ook eentje van ons samen, die heeft Tara in haar portemonnee. Zou zij er soms ook even naar kijken vlak voordat ze gaat slapen? Of is haar hoofd dan bij Dario? Ik heb haar nooit durven vragen of ze echt verliefd op hem was. Misschien wil ik dat wel helemaal niet horen. Het was al pijnlijk genoeg om hen samen te zien, elke dag opnieuw.

De avond in de loods waar ik werk, toen Dario de apparatuur wilde stelen, had ik voor het eerst het

gevoel dat ze hem losliet. Ze ging tegen hem tekeer, dat hij alles terug moest geven. Ze koos voor mij in plaats van voor hem. Tijdens de rechtszaak die volgde lapte ze hem erbij. Maar ze bleef zijn foto bewaren en zijn kettinkje dragen. En de Dario die in haar hoofd zit kan ik niet verscheuren of weggooien. Ik weet niet hoe ze ooit nog van hem afkomt. Zolang hij in haar hoofd zit is er geen plaats voor mij. En als hij weg is, komt ze misschien iemand anders tegen.

Ik bijt op mijn wang en kijk naar buiten. Hier wil ik helemaal niet aan denken. Liever herinner ik me de eerste keer dat ik haar zag, een paar maanden geleden.

Ze liep naar me toe met haar groepje. Dario jatte mijn chocoladereep, maar ik kon alleen maar naar haar kijken. Ik voelde meteen dat zij anders was. Die nacht droomde ik over haar. Ik had nog nooit op die manier gedroomd, laat staan over een meisje, en werd blozend wakker. Sinds die dag is het alleen maar erger geworden. Soms denk ik dat ik er gewoon voor moet gaan, maar dat idee verdwijnt net zo snel als het komt. Ze zal me zeker afwijzen.

De velden schieten aan mijn raam voorbij en ik herken de bomen vol sinaasappels van het foldertje. We zijn er

bijna.

6

'Goed, niemand heeft haar gezien.' Lucas slaat met zijn vuist tegen de houten deur van de wc's. 'Verdomme!'

Ik kijk naar de plek waar zijn vuist de deur raakte. 'Dit heeft ook geen zin.'

Lucas kijkt om zich heen. 'Wat doen we nu?'

Ik wil zo snel mogelijk verder naar de volgende attractie uit het foldertje. Vragend kijk ik naar mijn broer, maar die lijkt zijn tong kwijt te zijn. Hij zegt de hele dag al opvallend weinig, terwijl hij anders altijd zo luidruchtig is. Misschien maakt hij zich toch zorgen om Tara? Ik moet bijna lachen om het idee, hij kan haar bloed wel drinken.

'Laten we hier even rusten,' zegt Elin. Ze gaat op een bankje zitten. We kijken uit over de velden en zien een paar toeristen tussen de heggen lopen. Het is hier prachtig. Als we Tara niet kwijt waren had ik van het

uitzicht genoten. De zon staat hoog aan de hemel en de gele kleur van de sinaasappels staat vrolijk bij het groen van de bladeren. Het lijkt met de dag heter te worden en ik trek mijn blouse uit. In mijn hemdje leun ik achterover en knijp mijn ogen dicht tegen de zon.

'Waarom trek je niet lekker een korte broek aan?' Elin kijkt naar mijn lange broek, die vaal is bij de knieën.

Ze moest eens weten. Maar een broek tot op mijn knieën is geen slecht idee. Dan kunnen mijn onderbenen een beetje bijldeuren. Ik loop naar de wc's en kleed me om, zonder naar beneden te kijken, zoals ik me de afgelopen weken aangeleerd heb. Als ik terugloop hoor ik Lucas en Ivo praten.

'Die vinden we niet meer terug.' Ivo klinkt overtuigd.

'Hoe weet jij dat nou?'

'Ze is ons gewoon zat. Zo is Tara. Die kan alleen maar weglopen.'

Ik denk aan de rechtszaak, waar ze voor me opkwam. Doet een wegloper dat? Ik blijf op een afstandje staan luisteren.

'Volgens mij is er iets gebeurd.' Lucas kijkt zijn vriend aan. 'Weet jij echt niks?'

Ivo schudt wild zijn hoofd. 'Denk je dat ik haar heb weggejaagd?'

'Welnee, man. Ik ben gewoon chagrijnig.'

Ivo knikt en kijkt naar de zon. 'Ik ook. Ik had nu op een luchtbed in de zee kunnen liggen.'

Ik heb trek als we bij het campingveldje aankomen. Morgen reizen we verder naar het klooster uit het foldertje. Volgens een Spaanse buschauffeur is dat dé toeristische trekpleister van de omgeving. Misschien is Tara daar op af gegaan? Ik heb nog altijd geen idee waarom ze gevlucht is, of waarheen. Het is niks voor Tara om de toerist uit te hangen. Ze haat musea en andere bezienswaardigheden. En ze heeft geen geld.

Maar misschien ken ik haar wel niet zo goed als ik zou willen. Ik dacht ook dat ze Dario vergeten was. En toen viel ineens zijn foto uit haar agenda.

'Ga je mee douchen?' Elin kijkt me aan. Ze heeft een handdoek om en een flesje shampoo in haar handen.

'Er zijn washokken hier vlakbij.'

Ik schud mijn hoofd. Dat doe ik straks wel, in mijn eentje. Dan kan ik moeilijke vragen ontlopen. *Hoe voel je je? Waar denk je aan?* Elin bedoelt het lief, maar ik moet al zoveel voor mezelf houden dat ik soms uit elkaar lijkt te knallen. Zoals vanmiddag bij de bushalte, na die opmerking over dat liegen.

Elin loopt richting douche en ik pak voor de zoveelste keer de foto uit mijn portemonnee. Daar heb ik ook de houtsnipper in gestopt. Zou die van haar borstel zijn? Heeft ze die ergens tegenaan gesmeten vannacht, toen ze kwaad op me was omdat ze mijn berichtjes niet mocht lezen? Nee, daar was ik wakker van geworden.

Ik schrik van mijn telefoon, die begint te trillen op mijn slaapzak. Het is een lang, onbekend nummer. Dario, vanaf een andere telefoon? Hij zou me drie dagen de tijd geven.

'Hallo?' Mijn stem trilt.

'Britt?'

Ik spring op. 'Tara!'

'Sorry dat ik zomaar ben weggegaan.'

'Waar ben je!'

'Ik wil alleen zeggen dat alles goed met me gaat, oké?'

Gelukkig, alles gaat goed. Alle zorgen vallen van me af.

'Tara, zeg me waar je bent, dan komen we je halen.'

'Niet doen.'

Wat zegt ze nu?

'Waarom niet?' Ik voel mijn handen trillen. Ik wil haar bij me hebben en tegen me aan drukken. Aan haar perzikharen ruiken. En als we dan zo dicht bij elkaar zijn zal ik haar alles zeggen. Alles wat ik voel en denk.

'Wat is er gebeurd, Tara?'

Dan klinkt de bezettoon. Ik kijk verbijsterd naar mijn telefoon. De verbinding is verbroken. Maar het nummer heb ik nog. Misschien belde ze vanuit een telefoonceel en waren haar muntjes op.

Ik bel terug. Twee keer, drie keer. Uiteindelijk stuur ik

een berichtje naar het nummer, al weet ik dat het niet aankomt.

Dus Ivo heeft gelijk: Tara wil niet gevonden worden.

Maar ze is huilend vertrokken! Hoe kan ze nou zeggen dat alles goed met haar gaat? Ik moet haar vinden.

'Ik heb geld nodig.' Dario kwam zoals gewoonlijk uit het niets. Hij trok me mee een steegje in en keek me aan. 'Wat moet ik daarmee?' 'Waarom had ik hem niet aan zien komen? Voor wegrennen was het te laat.

'Niet zo brutaal. Ik heb geld nodig en dat ga jij me geven. Door die stomme boete ben ik helemaal blut.' De kinderrechter had besloten dat Dario alle apparatuur moest terugbetalen die hij gestolen had. Plus de dingen die gesneuveld waren in de loods, waar ik werkte. Een enorm bedrag.

'Je werkt toch bij je vader?' probeerde ik. 'Daar verdien je toch mee?'

Dario spuugde op de grond. 'Niet genoeg, bijdehandje.' Ik dacht aan mijn wekelijkse oppasbaantje. 'Ik heb ook niet genoeg.'

'En je kleedgeld dan?' Dario keek vies naar mijn bloemetjes-rok. 'Of doe je daar niet aan?'

'Dat merken mijn ouders meteen.' Ik voelde me opgesloten, tussen

de muur en zijn zweethucht in. 'Dan steel je het.' Als Dario het zei klonk alles makkelijk. 'Stelen?'

'Je hebt het eerder gedaan.' Dario lachte. 'Niet zo moeilijk doen. Of wil je dat ik het aan Tara vraag?' Hij spuugde nog een keer op de grond en liep weg. Nonchalant, met zijn handen in zijn zakken.

'Zei ze verder echt helemaal niks?' Lucas kijkt me verbaasd aan.

Elin komt terug, met een handdoek om haar haren. Een paar blonde krulletjes piepen eronder vandaan. 'Wat is er aan de hand?'

Ivo kijkt op van zijn kaarten. Hij was net verward in een potje met Lucas toen ik mijn tent uit kwam stormen.

'Tara heeft gebeld dat we haar niet moeten zoeken. En nu willen die twee natuurlijk achter haar aan.'

Elin kijkt ons verbijsterd aan. 'Heeft Tara gebeld?'

'Ja, vlak nadat je weg was.' Ik voel mijn hart nog steeds als een razende kloppen. Het voelt net alsof ik in een achtbaan zit die vijf keer over de kop gaat.

'Ik ga via het netnummer achterhalen vanwaar ze gebeld heeft. Dan kunnen we er meteen naartoe.'

'Tegen de tijd dat we daar zijn is ze alweer heel ergens anders,' zegt Ivo. 'Het heeft geen enkele zin.'

Ik kijk naar mijn broer, die met het pak kaarten op zijn matje zit. 'Nee, wat jij doet heeft zin.' Ik loop achter Lucas aan naar de receptie.

Nu weten we dan eindelijk waar Tara uithangt. De telefooncel staat in een klein Spaans dorpje, vlak bij de kust. Ik had dus toch gelijk met mijn eerste idee dat ze naar zee wilde. Dat stomme foldertje was een dwaalspoor. Wil ze echt niet gevonden worden? Heeft Ivo gelijk en is ze ons zat? Of misschien alleen mij. Ben ik te opdringerig geweest? Heeft ze ontdekt dat ik meer voor haar voel? Of is het iets anders?

Ik probeer me ons laatste gesprek voor de geest te halen. Ze was boos omdat ze mijn berichtje niet mocht lezen. En we hadden het over Dario. Altijd weer Dario. Hij beheerst mijn hele leven. Zelfs op mijn vakantie zit hij achter me aan. Zou ze hem ook gebeld hebben? Ik voel tranen opkomen, maar slik ze voor de zoveelste keer door.

'Ze heeft een vals spoor achtergelaten...'

'Dat weet je niet,' neem ik het voor haar op. 'Misschien heeft ze er wel een heel goede reden voor.'

Lucas fronst zijn wenkbrauwen. 'Ik ga weer kaarten.'

Ik blijf alleen achter bij de receptie en vraag een paar foldertjes van het kustgebied. Ik surf voor een paar euro op internet en toets zelfs Tara's naam in bij de zoekmachine, alsof dat iets oplevert. Ik staar naar het scherm en probeer mijn gedachten uit te zetten. Het lukt me niet. Sinds de dijk zijn mijn hersens constant aan het draaien. Er schieten weer beelden omhoog van toen. Ik leg mijn hand op mijn dijbeen. Wat nou als Tara zich net zo voelt als ik toen? Alleen en bang? Is ze daarom naar zee gegaan? Ik knijp in de computermuis. Daar wil ik niet aan denken. Tara is zo niet. Maar het beeld van Tara op blote voeten aan zee verdwijnt niet meer. Heeft ze daarom gebeld, om afscheid te nemen? Ik denk aan de opmerking van de man vanochtend. Ze *hilde*.

Ze is uit haar tent gekropen en heeft al haar spullen gepakt. Heeft ze Dario's sms gelezen? *Je kan haar niet eeuwig voor jezelf houden, holle. Ze moet niks met je.*

'Kom nou mee.' Elin trekt aan mijn arm. We hebben net een ijsje gegeten en staan tegenover een kroegje. Ik ga liever terug naar mijn zachte matje om na te denken. Alleen zijn en huilen.

'Even afleiding,' zegt Lucas en duwt me naar binnen. Het is druk. Een jongeman speelt gitaar. Anderen klappen mee op het ritme van zijn muziek.

'Ga jij ook weer zingen?' Ivo doet zijn vest uit en hangt het over een barkruk. We bestellen vier cola en kijken door de ruimte. 'De vorige keer ging het zo goed.'

Ik weet dat hij me probeert af te leiden van het telefoontje, maar het helpt niet. Ik schud mijn hoofd. 'Geen zin.'

'Gitaar spelen, Elin?' Lucas kijkt haar aan. 'Dat hebben we al heel lang niet meer gehoord.' Zijn flirtende ondertoon ontgaat me niet. Misschien is dat wel de reden dat Tara weg is gegaan. Kon ze er niet meer tegen om hen de hele tijd samen te zien. Want dat Tara ook een beetje verliefd is op Lucas heb ik heus wel gemerkt.

'Ik speel niet meer voor publiek,' zegt Elin. 'Doodeng.'

Lucas trekt een pruillip. 'Ook niet voor mij? De vorige keer was het zo mooi.'

Ik word misselijk van die twee. Ze doen net alsof er niks aan de hand is. Ik ga op de wc zitten en kijk naar de littekens op mijn dijbeen. Ik word er nog steeds misselijk van.

Als ik terugloop naar de bar zie ik Elin en Lucas lachen om Ivo, die een voetbaltrainer nadoet. Bij Lucas lopen de tranen over zijn wangen. Dit klopt niet. Tara zit ergens alleen en wij gaan gewoon vrolijk naar een cafeetje. Ik voel me een verrader. Zou Tara niet alles op alles zetten om míj terug te vinden? Ik loop naar mijn vrienden toe en gris mijn jack van de stoel.

Ivo kijkt me verbaasd aan. 'Gaat het? Wat ben jij van plan?'

'Terug naar de camping. Ik voel me niet lekker.'

Buiten haal ik een paar keer diep adem en loop alleen terug.

Ik keek snel om me heen. Niemand in de winkelstraat keek naar me, waarom zouden ze ook? Ik was gewoon een blond meisje met een spijkerjasje.

Waarom deed ik hieraan mee? Ik kon toch tegen Dario zeggen dat het me niet gelukt was? Desnoods moest ik mijn eigen bankrekening plunderen. Of een voorschot vragen bij het oppasadres.

Ik schudde mijn hoofd. Dat WAS nooit genoeg. Bovendien had ik het geld nodig voor de zomervakantie.

De tassen van de vrouwen die langsliepen zaten allemaal dicht. Ik zweette in mijn blauwe T-shirt. Dario had gelijk, ik had het eerder gedaan. Maar toen ging het óók mis. Wat nou als ik opnieuw gesnapt werd? Ik had al een strafblad!

Ik keek opnieuw om me heen. Iemand van de kledingwinkel aan de overkant trok zijn wenkbrauwen op toen ik zijn blik kruiste. Ik was me ontzettend opvallend aan het gedragen.

'Dom wicht,' zei ik tegen mezelf en ging snel een eind verderop staan. Er kwam een vrouw in een mantelpakje mijn richting uit. Ze was aan het bellen en haar handtas hing open. Dit was het moment. Ik begon sneller te lopen en botste in het voorbijgaan tegen haar op. In haar moment van verwarring griste ik de portemonnee uit haar tas.

'Sorry, mevrouw.'

De vrouw keek me vriendelijk aan. 'Geeft niks, meisje. Heb ik je

geen pijn gedaan?'

Ik wilde mijn buit bijna aan haar teruggeven.

'Waar ging je zo snel heen gisteren?' Ik sta met Elin voor de spiegel bij de washokken, ik kom net onder de douche vandaan. Het koude water heeft niks geholpen, ik voel me nog steeds vreselijk.

'Het was geen reden voor een feestje, vond ik.'

Elin kijkt me van opzij aan. 'We hadden gewoon even lol, mag dat niet?'

Ik denk aan Tara. 'Nee.'

Elin zucht en plenst een handvol water in haar gezicht. Ik weet dat ze het goed bedoelt, maar misschien is Tara wel weggegaan door haar geflirt met Lucas.

Vandaag wil ik zo snel mogelijk naar de kust om Tara te zoeken. Vannacht droomde ik dat we haar vonden. Ze dreef op zee. Zwetend werd ik wakker. Het was pikkedonker in de tent en Elin sliep diep. Ik heb nog drie keer naar de telefooncel gebeld, maar er werd niet opgenomen.

Ivo slingert zijn rugzak op zijn rug. Hij wankelt op zijn benen zucht diep. 'Waarom moeten we zo vroeg weg?'

Ik kijk op mijn horloge, dat tien uur aangeeft. 'Dan had je niet zo lang in de kroeg moeten hangen,' zeg ik. 'Of minder moeten drinken.'

Mijn broer kijkt me nijdig aan. 'Je bent mama niet.'

'Gedraag je dan niet als een puber.'

Lucas komt tussen ons in staan en duwt Ivo achteruit. 'Doe rustig, we zijn allemaal bezorgd.'

Ik kijk hem aan. Zijn bruine krullen zitten in de war. Hij heeft een ongelooflijke kater. 'O ja? En waarom zuipen jullie dan door tot één uur?'

Lucas fronst zijn wenkbrauwen. 'Ik ga hier niet eens op in.'

Ik wil nog veel meer tegen hem zeggen. Dat het misschien wel zijn schuld is dat Tara weg is. Had hij maar niet zo met Elin moeten flirten onder haar neus. Maar ik hou mijn mond en loop verder.

'Wie er het eerst in is!' Ivo heeft zijn zwembroek al aan. Met grote passen sprint hij over het hete zand.

We hebben een camping uitgezocht vlak bij zee en daar onze spullen achtergelaten. De zee is nog mooier dan ik me voorstelde. Lichtblauw, met donkerblauwe stukken erin. De zilte zeelucht prikt in mijn neus. Dus dat rook Tara in onze hotelkamer, al ver voordat we er waren.

Ik loop naar de branding; de koude golven spoelen over mijn voeten. Even zie ik weer de kolkende massa voor me. Ik loop gauw terug naar mijn handdoek.

'Ga je niet mee?' Elin kijkt me aan. 'Het is bloedheet.'

'Gaan jullie nou maar.' Ik zak neer in het zand en kijk naar mijn broer, die Lucas onder water duwt. Stel dat Tara ons nu zou zien. Stel dat ze hier ook was, precies in dit strandplaatsje. Zou ze naar ons kijken vanaf een anoniem raam in een hotel? Ik betrap mezelf erop dat ik om me heen kijk. Op een terrasje kijken twee Spaanse jongens grijnzend mijn kant op. Eentje fluit zelfs. Ik kijk snel de andere kant op.

Een meisje staat net op en pakt haar spullen bij elkaar. Een grote rieten tas en een roze handdoek. Die kleuren

heb ik eerder gezien... Roze met geel en oranje strepen. Had Tara niet zo'n handdoek gekocht, een paar dagen terug? Ze klaagde aan één stuk door over het zand op haar benen en kocht een grote strandhanddoek. Hij vulde haar halve tas. Ik glimlach bij de herinnering. En nu staat daar iemand met precies zo'n handdoek.

Als ik opnieuw kijk is het meisje verdwenen. In een reflex spring ik op en klop het zand van mijn rok. Ik moet erachteraan. Misschien heeft Tara haar handdoek verkocht om aan geld te komen; hij was tenslotte nieuw.

Ik negeer de flirtende Spanjaarden en loop langs het terrasje terug de straat op. De hitte van het asfalt slaat in mijn gezicht. Auto's rijden luid toeterend langs me heen en mensen steken de straat over. Waar is het meisje met de roze handdoek? Ongeduldig duw ik een vrouw met een kinderwagen opzij. Het levert me een stortvloed aan Spaanse krachttermen op.

'Waar ben je?' Ik spring op een bankje en kijk over de mensenmassa heen.

In de verte zie ik iemand lopen met bruin haar. Hetzelfde kapsel en dezelfde lengte. Tara! Ik ren op

goed geluk een steegje in, dat uitkomt op een nog drukker straat.

Hoe kan iemand zomaar verdwijnen? Misschien is ze een huis in gegaan, maar welk? Logeert ze bij mensen? Ik kijk naar de luiken, die bijna allemaal dichtzitten. Het idee dat Tara zo dichtbij kan zijn maakt me gek.

Ik ren nog een tijdje rond, langs een park met een ijskraam, over een markt. Dan plof ik puffend op een bankje. Ik wapper met mijn rok voor een beetje koele lucht. Waarom heb ik haar niet beter in de gaten gehouden?

Ik sla met mijn vuist op het bankje en voel nieuwe tranen opkomen. Ik was zo dichtbij en ik heb het verpest, zoals ik alles altijd verpest. Tara is weg door mijn eigen stomme schuld. Door mijn verliefdheid heb ik haar weggejaagd. Natuurlijk is ze er als een gek vandoor gegaan. Dario had gelijk. Ze moet me niet. Hoe heb ik ooit kunnen denken dat zij ook verliefd op mij is? Tara is verliefd op Dario. Of op Lucas. Misschien zelfs wel op allebei, maar ik kom niet in haar hoofd voor. Ik ben Britt. Britt met de bloemetjesrokken. Britt het koekjesmonster. *Bolle.*

'Waar was jij?' Ivo schudt me wild door elkaar. Zijn handen knellen om mijn bovenarmen en ik kijk naar zijn natte haren.

'Nergens.'

'Ik vraag je wat!' Mijn broer heeft knalrode wangen. Komt dat door drift of door de felle zon?

'Ik dacht dat ik haar zag.' Mijn stem klinkt klein. Net zo klein als wanneer ik bij Dario ben.

'Je dacht dat je haar zag?' Ivo kijkt me aan.

Ik knik. 'Ik ben haar kwijtgeraakt.'

Elin komt bij ons staan. 'Dat ken ik. In Frankrijk dacht ik ook dat ik Rens zag, weet je nog?'

Lucas knikt snel. 'Waarschijnlijk leek ze op Tara.'

Ik kijk hen aan. Elins haren lijken wel ontploft en Lucas' buik zit onder het zand. Zij vieren vakantie, terwijl we straks in de trein terug een lege stoel in onze coupé hebben.

'Dit was heel anders,' zeg ik. 'Ik weet zeker dat het haar

was. En als jullie niet aan het zwemmen waren hadden we haar misschien kunnen vinden.'

'Wil je soms zeggen dat het onze schuld is? Ach wat, ik ga me aankleden.' Kwaad trekt Ivo zijn T-shirt over zijn natte lijf.

Lucas en Elin volgen zwijgend zijn voorbeeld. Ik kijk om me heen. Overal springen mensen in het water. Kinderen drijven rond op luchtbedden. Jongens op het terrasje zitten aan hun zoveelste biertje. Ik heb zin om te huilen. Tara moet hier ergens zijn en het lijkt wel alsof ik de enige ben die het iets kan schelen.

Een hele dag is verpest. We hebben niks kunnen vinden en zitten op het strand met de laatste koekjes en een fles water. De golven komen met veel geraas in het zand neer. Mijn ogen glijden voor de zoveelste keer over de mensen en de appartementen. We hebben de telefooncel gevonden door steeds het nummer te bellen, maar geen spoor van Tara. Het lijkt wel alsof ze van de aardbodem verdwenen is. Ik kijk naar de pasfoto die voor me op tafel ligt. Lucas heeft hem net aan een café-eigenaar laten zien. Hij kreeg een Spaans antwoord, maar het schudden van zijn hoofd zei genoeg. Misschien vinden we Tara nooit meer terug.

Wat nou als ik haar nooit meer zie?

Elin kijkt me van opzij aan. Sinds mijn zoekactie naar het handdoekmeisje let ze steeds op me.

'Gaat het, Britt?' Een warme hand op mijn blote arm. Zelfs dat doet me aan Tara denken.

'Prima,' zeg ik schor. Mijn stem is al aan het huilen. Geweldig.

'Zullen we een eindje wandelen?' Elin maakt een hoofdgebaar.

Even weg van de jongens, klinkt goed.

Mijn blote voeten zakken weg in het mulle zand, dat al flink is afgekoeld. Als ik hier met Tara had gelopen, was ik gaan zweven. Dan had ik haar hand gepakt. Nu ze weg is, durf ik in mijn fantasie veel meer.

'Ik weet hoe je je voelt,' zegt Elin. 'Ik mis Rens ook.'

'Dit is anders.'

'Ja oké, ik ben verliefd.'

Ik loop snel door, zodat ze mijn gloeiende wangen niet ziet.

'Maar Tara is een goede vriendin, en je mist haar.'

Een goede vriendin. Niks meer. En dat zal het ook nooit worden, als we haar al terugvinden. Als ik naar Dario en Lucas kijk, kan ik daar nooit tegenop. Twee stoere jongens. Wat moet Tara met een meisje zoals ik? Ik heb nog nooit gezoend, weet niet eens of ik het wel kan.

'Misschien moet je hier een liedje over schrijven,' zegt Elin ineens. 'Net als ik heb gedaan over Rens.'

Ik schud mijn hoofd. 'Dat gaat niet.'

Elin fronst haar wenkbrauwen. 'Je kan prachtig zingen. Ik kan je wel helpen met de tekst als je wil. Wie weet lucht het op.'

Ik krijg het ineens benauwd met de zee aan de ene kant en Elin aan de andere. Het beeld van Dario, die me tegen de muur drukte en geld van me wilde, dringt zich opeens weer op.

Ik kan nu niet zingen. Elin zal het niet begrijpen en ik

kan het haar niet uitleggen. Dan moet ik ook vertellen over de portemonnees, het terrasje en de dijk...

Met een ruk draai ik me om. De zee spoelt mijn voeten nat. 'Ik ga terug.'

'He.' *Tara stond ineens naast me. 'Wat ben je aan het doen?'*

Ik stond midden in de winkelstraat en bekeek de handtasjes van vrouwen die langsliepen, maar dat kon ik moeilijk zeggen. 'Winkelen.'

Tara begon te glunderen. 'Mag ik mee?'

Ik keek om me heen. Over een uurtje had ik hier met Dario afgesproken om hem vast een eerste bedrag te geven. Maar Tara's blik deed me alles vergeten en ik knikte. 'Goed.'

Uiteindelijk kocht ik twee truitjes, waarvan Tara zei dat ze goed stonden. Ik trakteerde haar op het zoveelste ijsje. De helft van het geld voor Dario was binnen een kwartier op.

'Zeg jij het maar tegen haar.' Ik hoor de stemmen van Ivo en Lucas door de tentstof heen. Elins plek is leeg.

'Waarom ik?' Ivo klinkt verbaasd.

'Omdat het jouw zus is.'

Ik ga overeind zitten. Waar hebben ze het over?

Ivo zucht diep. 'Je weet toch hoe ze zal reageren? Ze is idolaat van Tara.'

Ik krijg het warm in mijn slaapzak. Hij moest eens weten.

'En toch moet iemand het zeggen.' Lucas knikt boos. 'Ik ga deze vakantie niet laten verpesten door haar.' Over wie hebben ze het nou? Over Tara of over mij?

'Ik zeg het wel,' Zegt Elin plotseling. 'Zodra ze wakker is.'

Het ontbijt is niet lekker, maar ik neem toch twee broodjes. Terwijl ik kauw merk ik dat de rest me

aankijkt. Lucas en Ivo wisselen blikken; Elin draait zenuwachtig aan haar blonde krullen. Nou kom maar op, denk ik.

'Britt.' Elin kijkt me aan. 'We moeten je iets zeggen.'

Ik doe net alsof ik verbaasd ben en kijk haar aan. 'Wat is er?'

Elin schuift een beetje heen en weer op het gras en bijt op haar lip. 'Nou, we hebben vanochtend overlegd en we denken niet dat we Tara snel terug zullen vinden.'

'Hoezo niet? Gisteren heb ik haar nog van het strand zien lopen met haar handdoek. Ze is vlakbij. We geven het nu toch niet op?'

'We doen maar wat,' gaat Elin verder. 'Niemand weet waar ze is en eerlijk gezegd denk ik dat ze terug is naar Nederland.'

Nederland? Terug naar Dario. Mijn maag begint rondjes te draaien en de broodjes komen bijna naar boven.

'Maar gisteren heeft ze me nog gebeld vanuit die

telefooncel.' Ik kijk mijn vrienden aan.

'Om afscheid te nemen,' zegt Ivo. 'Ze wilde toch niet dat we haar gingen zoeken? Waarschijnlijk heeft ze een avondvlucht genomen.'

Ik kijk mijn broer aan. 'O ja? En met welk geld?'

'Misschien weer uit een groepsportemonnee, net als bij ons toen ze een nieuwe gitaar voor Elin kocht?'

Ik knijp in de zitting van mijn stoel tot het pijn doet. Bijna was ik mijn broer aangevlogen. Hoe kan hij dat nou zeggen?

Lucas merkt het en hij komt snel tussenbeide. 'Wat Ivo bedoelt te zeggen is dat ze misschien op een andere manier aan geld is gekomen.'

Ik probeer Tara voor me te zien, alleen in het vliegtuig. Ze heeft vliegangst. Vliegt zij in haar eentje terug naar Nederland? Ik geloof er niets van.

'Ze is hier,' zeg ik stellig. 'In Spanje. En als jullie niet meer mee willen zoeken ga ik wel alleen verder.'

Lucas kijkt even naar Elin. Wat denken ze nu? Misschien vinden ze me doorgedraaid. Ze snappen natuurlijk niet waarom ik zo reageer.

'Goed, jij je zin. Maar wat is je plan?'

Ik denk aan het meisje met de handdoek. Waar zou zij logeren? 'We moeten de foto van Tara aan meer mensen laten zien,' zeg ik. 'Vooral in de buurt van het strand. Er bestaat een kans dat iemand haar heeft gezien.'

Ivo zucht en leunt achterover. 'Kunnen we niet naar de politie gaan?'

'Daar lachen ze ons uit,' zegt Lucas. 'Bovendien is ze pas drie dagen weg.'

Drie dagen? Voor mijn gevoel duurt dit al veel langer. 'We moeten wel zoeken. Heb jij soms een beter idee?'

Ivo houdt gelukkig zijn mond.

'Yes, I have seen her.' De eigenaar van een goedkoop hostel bestudeert de foto van Tara aandachtig. Zijn dikke duimen zitten half over haar gezicht. *'She was here for one night.'*

Ik pak de foto uit zijn hand. 'When *did she leave*

De man haalt zijn schouders op. Een uur geleden. Misschien langer. Zijn Engels is niet zo goed. Ze heeft al haar spullen gepakt, een grote oranje rugzak, en is vertrokken. Op de vraag van Lucas waarheen haalt hij zijn schouders

'We moeten op die kamer kijken, wie weet heeft ze wat achtergelaten?'

Elin kijkt me aan. 'Dat lukt je nooit.'

'Wel als jullie hem afleiden.'

'Which room?' Lucas wijst op de sleutels.

De man pakt nummer vijf.

'Can *we see?*' smeekt Ivo, maar de man is onverbiddelijk. Er slapen nog andere mensen. We kunnen de kamer alleen bekijken als we hem willen boeken.

Maar dan is die allang schoongemaakt door het kamermeisje. Dan zijn alle sporen weg.

Elin buigt zich over de balie heen en kijkt de man vriendelijk aan, bijna verleidelijk. Ik heb haar nog nooit zo zien kijken. Terwijl de man naar haar luistert grist Lucas de sleutel van de balie en geeft hem aan mij.

'Snel, Britt.'

Ik voel een glimlach op mijn gezicht als ik de sleutel aanneem. Geweldig!

Ik vlucht de trap op en steek de sleutel in het slot van kamer vijf. Mijn benen voelen slap. Komt dat door de spanning of doordat ik zo weinig heb gegeten? Even hoop ik dat Tara gewoon op het bed zit als ik binnenkom, maar de kamer is leeg. Er staan een paar stapelbedden en van ééntje is het dekbed weggeslagen. De gordijnen zijn open. Op het nachtkastje staat een plastic glas met wat water erin. Heeft ze daaruit gedronken? Ik trek een paar laatjes open en kijk bij de wasbak. Geen spoor van Tara.

Ik voel onder het dekbed. Het is nog een beetje warm. Zal ik... Voordat ik het weet lig ik onder de deken. Ik ruik eraan. Tara. Hoe lang is ze weg? Een uur? Of hebben we haar net misgelopen, net als bij de

bushalte?

Ik voel weer tranen branden, maar veeg ze af aan de witte lakens. Hup, opschieten, voordat die man erachter komt dat er nog maar drie mensen aan de balie staan en zijn sleutel weg is.

Ik trek het kussen weg. Daar ligt iets van roze stof: het slaaphemd van Tara. Ze schaamde zich ervoor omdat ze het kinderachtig vond. Dus ze is hier inderdaad geweest. En we zijn wéér te laat.

Kwaad smijt ik het kussen in de hoek van de kamer. De lamp valt van het nachtkastje. Het hemdje druk ik even onder mijn neus. Even is Tara heel dichtbij. Ik snuif nog een keer. Waarom is ze weggelopen? Ik heb zo mijn best voor haar gedaan. Misschien is ze erachter gekomen dat ik verliefd ben en is ze in paniek geraakt.

Er zal nooit iemand verliefd op mij worden en mijn eerste kus krijg ik pas als ik dertig ben. Moet je me nou zien staan. Ik kijk naar mijn spiegelbeeld boven de kaptafel. Een blond meisje met bolle wangen.

De deur vliegt tegen de muur. Elin staat hijgend in de deuropening. 'Snel, die man is helemaal over de rooie!'

Ze kijkt me vragend aan. 'Wat ben jij nou aan het doen?'

Ik prop het ding in mijn tas. Als Elin erachter komt dat ik aan Tara's slaapkleding stond te ruiken...

'Niks. Ik kom.'

'Heb je nog iets gevonden?'

Ik schud mijn hoofd. 'Niks.'

'Goed, mijn geld.' Dario hield zijn eeltige hand op.

Ik wist niet waar ik moest kijken. De mensen om ons heen liepen snel langs, alsof ze allemaal een belangrijke afspraak hadden. Met al die getuigen erbij kon Dario niks doen, dus ik haalde diep adem. 'Hier.'

Dario keek me aan. 'Twintig euro?'

Ik knikte. Mijn nieuwe T-shirtjes brandden in mijn rugzak. 'Meer lukte niet.'

'Je neemt me in de zeik, hè?' Hij begon te lachen. 'Twintig euro? Hoeveel portemonnees heb je gestolen?'

'Drie.' Dat was niet waar. Ik had er maar ééntje gepikt. De vriendelijke zakenvrouw had veertig euro op zak gehad.

'Je liegt.' Dario drukte me ruw tegen de etalageruit. Een voorbijganger keek ons verbaasd aan. 'Heb je enig idee hoe hoog die boete is? Je denkt toch niet dat ik achterlijk ben? Als het kon stal ik zelf, maar ik wil niet nog een keer gepakt worden. Wat heb ik aan jou?'

Ik kon nu knikken, hem een knietje geven en keihard wegrennen. Dan was ik ervan af. Voor een paar uur. Maar hij zou me opnieuw weten te vinden.

'Luister, jij gaat nog een paar portemonneetjes voor me jatten.' Hij stonk uit zijn mond. 'Je stopt niet voordat je honderd euro hebt. En deze twintig reken ik niet mee.'

Het briefje verdween in zijn jaszak.

'Gaat het, Britt? Je zegt al de hele dag niks.'

We zitten aan het strand; de zon zakt langzaam richting zee. De hele dag hebben we gezocht, maar niks gevonden. Tara is een ster in verdwijnen. Het enige wat vandaag heeft opgeleverd is een slaaphemd, dat nu meer naar mijn rugzak ruikt dan naar haar.

'Het gaat wel.' Ik kan het beeld van Tara niet meer uit mijn hoofd krijgen. De hele dag zie ik haar gezicht voor me. Haar stralende lach als ze naar me opkijkt, haar kastanjebruine haren en haar witte tanden. De manier waarop ze naast me lag in het hostel, voor mijn gevoel

al eeuwen geleden. Ze rook de zee. Wanneer ging het mis?

Ik neem een grote slok cola uit de fles en een koekje. Terwijl ik eet probeer ik me op de smaak te concentreren.

'Weet je wat wij moeten doen?' Ivo kijkt ons aan. 'We moeten een beetje lol maken. We zijn op vakantie, of niet soms?'

Ik kijk mijn broer aan. Zijn neus is verbrand en hij ziet er lachwekkend uit. Eigenlijk zou ik razend op hem moeten worden, want Tara is nog steeds weg, maar ik kan het niet meer. Ik ben helemaal op. Zijn aanbod klinkt aantrekkelijk. Misschien is het beter om één avond alles te vergeten. Geen Tara, geen liefde, geen dijk en geen Dario. Gewoon vakantie vieren.

'Wat ben je van plan?' Elin kijkt hem fronsend aan.

Ivo wijst op het café achter ons. 'Iemand een biertje?'

Ik knik. 'Laten we dat doen.'

'Zou je dat wel doen, zus?' Ivo grijnst. 'Volgens mij kun

je daar helemaal niet tegen.'

Ik kijk hem aan. 'Dat kan me niks schelen.'

9

'Mogen wij bij jullie komen zitten?' Twee meisjes kijken ons vragend aan. Ze zijn een jaar of zeventien en zijn allebei bruin door de zon.

Ivo bekijkt hen geïnteresseerd. 'Maar natuurlijk. Hollanders, leuk.'

Het meisje met het steile, zwarte haar kijkt me onderzoekend aan als ze gaat zitten. Ken ik haar soms ergens van?

'Ook op vakantie?' vraagt het blonde meisje.

'Zoiets.' Ivo lacht. 'Maar we zijn iemand kwijtgeraakt.'

'Kwijt?'

Ik voel een steek in mijn borst. Tara's gezicht is terug.

'Iemand van onze groep is ervandoor gegaan,' legt Ivo uit.

Het meisje met het zwarte haar kijkt geschrokken. 'En jullie weten niet waarheen?'

'Was het maar zo.' Lucas zet zijn lege bierglas neer. Zijn bruine krullen staan alle kanten op. 'Ze lijkt wel van de aardbodem verdwenen.'

'Wat erg.'

Kan ze niks beters verzinnen? Ik wind me op. Waar bemoeien die meiden zich mee? En waarom zegt Ivo dit zomaar tegen vreemden? Het lijkt wel een spannend vakantieverhaal!

'Wie zijn jullie eigenlijk?' Ik kijk hen aan.

Het meisje met het zwarte haar lacht en steekt haar hand uit. 'Ik ben Alex.'

'Is dat geen jongensnaam?' bijt ik haar toe.

Ivo kijkt me verwijtend aan. Ik kan er niks aan doen, die twee irriteren me.

Alex lijkt er geen moeite mee te hebben. Ze lacht spontaan.

Het gesprek gaat al snel over hun vakantie. Alex en Leonie zijn al een week aan de Spaanse kust; ze zijn voor het eerst zonder ouders weg. Net als wij. Ze gaan alle kleine festivals van de omgeving af. Als ik de foto van Tara laat zien schudden ze hun hoofd. Ze hebben haar niet gezien. Wat had ik dan verwacht? Dat ze Tara's schuilplaats kenden? Ik neem een grote slok bier. Ivo heeft gelijk. Ik kan hier helemaal niet tegen.

De alcohol stijgt naar mijn hoofd. Mijn wangen gloeien. Maar het voelt ook goed. Tara verdwijnt naar de achtergrond. Na drie biertjes kan ik me bijna niet meer inbeelden hoe haar lippen eruitzien. En Dario? Die kan me niks meer maken. Ik laat me niet meer chanteren, wat hij ook zegt. Als ik thuiskom doe ik aangifte bij de politie. Ik heb al zijn berichten bewaard. Ik kan tegen hen zeggen dat hij me overal toe gedwongen heeft.

'Waar denk je aan?' vraagt Alex. Ze heeft groene ogen met gele stipjes erin.

'Ik wil nog een biertje.' Ik hou mijn glas op. 'Jij ook?'

Alex knikt en loopt met me mee naar de bar. 'Duo *bièra per favore*.' Het is slecht Spaans, maar de barman zet met een glimlach twee bier voor mijn neus.

'Hoe heet jij eigenlijk?' Alex maakt geen aanstalten om terug naar onze tafel te gaan. Ze neemt plaats op een barkruk, zet het bierglas aan haar mond en kijkt me aan.

'Britt.'

'Mooie naam. Echt iets voor een meisje.' Alex lacht.

Neemt ze me nou in de maling? Hoe lang zal het duren voordat ze me *bolle* noemt? Ik ben dit soort aandacht niet gewend. En zeker niet van zulke knappe meisjes. Op school meden ze me alsof ik luizen had.

'Wie is die Tara precies?'

Ik kijk naar mijn voeten. 'Een vriendin.'

'Waarom is ze weggegaan?'

Ik haal mijn schouders op en neem snel een slok. Het witte schuim lik ik van mijn lippen. Ik kan Alex toch

niet vertellen over Dario en mijn gevoelens? Ik ken haar helemaal niet! Hoewel... dat maakt alles wel makkelijker. Alex zie ik toch nooit meer en misschien lucht het me op.

'Ze is kwaad, denk ik.'

'Op wie? Op jou?'

'Ook.'

'Sorry, ik vraag teveel.'

Ik kijk Alex aan. Haar zwarte haren lijken voor geen meter op die van Tara, haar ogen zijn groen in plaats van blauw en haar lach is anders, maar toch doet ze me aan haar denken. Misschien is het haar manier van praten. Ze durft alles te zeggen.

'Ik weet niet waarom Tara is weggegaan, maar ik moet haar terugvinden.'

Alex knikt. Maar hoe kan ze dit nou goed begrijpen als ze niet alles weet? Ze weet niet dat ik gek word als ik vanavond weer alleen in bed lig. Hoe ik haar hemdje onder mijn neus stop als ik even alleen ben en telkens

haar pasfoto tevoorschijn haal. Niemand kan dat snappen.

De barman verwisselt de cd in de speler en zet hem aan. Langzame muziek vult de ruimte. De eerste tonen doen me bevriezen. De volgende seconden kan ik alleen maar luisteren, maar het dringt langzaam tot me door. Ik zet mijn biertje neer en sta op. Mijn kruk wankelt, maar blijft staan. Ik glip de deur uit en ren naar de zee. Die muziek... dat was het nummer voor twee zielige meisjes. Hét nummer.

Maar Alex komt me achterna, haar glas nog in haar handen. 'Hé, waar ga je ineens heen?'

Mijn voeten verdwijnen in het mulle zand. Er zijn maar weinig mensen op het strand.

'Nergens heen.'

'Is er iets?'

Ik ben tot over mijn oren verliefd op een meisje dat zomaar van me wegrent en niks meer laat horen. Ik ben verliefd op een meisje dat nooit mijn meisje zal worden. Ik ben verliefd op een meisje dat bij Dario

hoort. De jongen die mij bijna van de dijk liet springen...

Nee, niet aan denken.

Maar dan voel ik mijn dijbeen weer. Door de stof heen lijken de littekens me aan te grijzen. Mijn hoofd tolt door de alcohol en alle herinneringen. Het is teveel, zeker nu Alex vlak voor me staat en me aankijkt. Haar blik kan ik niet thuisbrengen. Komt dat ook door de drank?

'Ben je soms verliefd op Tara?'

Beng. Mijn hoofd knalt in één keer op rood.

'Ja dus.' Alex glimlacht. 'Ik dacht het al.'

Mijn eigen broer heeft het niet eens door, maar zij ziet het in één keer. Zelfs Elin is al dagen bij ons, maar heeft niks in de gaten. Hoe kan het dat Alex het zomaar raadt?

'Je hoeft niet zo benauwd te kijken.' Alex loopt met me mee langs de zee. 'Ik vind het heus niet gek.'

Ik kijk haar van opzij aan. 'Echt niet?' Ik probeer het gezicht van Ivo voor me te zien als ik het hem zou vertellen.

'Nee, waarom?'

'Omdat Tara een meisje is.'

Alex lacht. 'Ja, dat had ik al door.'

We zijn stil. Eigenlijk heb ik er zelf ook nooit bij stilgestaan dat we twee meisjes zijn. Ik was gewoon verliefd op Tara als persoon.

'Misschien vinden jullie haar snel terug.' Alex kijkt me aan. 'Dat hoop ik voor je.'

In gedachten zie ik voor me dat Tara me tegemoet loopt. Zal ik dan naar haar toe rennen en haar om de nek vallen? Wil ik haar misschien in een opwelling op de mond zoenen?

'Tara weet van niks.' Ik durf Alex niet aan te kijken. 'Ze weet niet dat ik verliefd ben.'

Alex kijkt me verbaasd aan. 'Waarom niet?'

'Ik durf het haar niet te zeggen.' Al die keren dat ik op het punt stond alles te vertellen. Dat moeten er tientallen zijn geweest. Maar elke keer haakte ik af, slikte ik alles in. Het was onmogelijk. Tara zit nog altijd met haar hoofd bij Dario. Of bij Lucas.

Ik plof neer in een kuil die waarschijnlijk door een kind is gegraven vanmiddag, en kijk naar de zee, die bijna zwart lijkt. Alex komt naast me zitten en geeft me haar glas aan. Ik drink het in één keer leeg. De zee begint te tolleren. Hoeveel glazen heb ik nu op? Een stuk of vier?

'Je moet het haar wel zeggen,' begint Alex. 'Als je haar vindt.'

Even schiet de gedachte door me heen dat alles is opgelost als ik haar niet vind. De verliefdheid, de eeuwige gevoelens die ik heb als ik haar zie, maar waar ik niks mee kan. En natuurlijk Dario. Die zal dan misschien eindelijk ophouden met bellen. Misschien moet ik hier en nu mezelf beloven niet verder te zoeken.

Nee, ik schaam me dood. Hoe kan ik dat nou denken? Natuurlijk moet ik haar terugvinden. Het heeft helemaal geen zin om hier met Alex te blijven zitten. Ik moet naar bed en morgen verder zoeken. Desnoods ga

ik alle hostels in de omgeving af.

'Waar denk je aan?' Alex lacht. 'Je ziet er zo wazig uit.'

'Dat komt door de alcohol.'

'Kun je dat niet hebben?'

'Volgens mijn broer niet.'

Alex haalt haar schouders op. 'Je hebt nog geen vreemde gezoend, dus.'

Ik voel dat ik rood word. Daar moet ik nog véél meer voor drinken, maar dat gaat haar niks aan.

'Sorry, ik heb wat verkeerd gezegd, geloof ik.'

Daar kan Alex niks aan doen. Dat ik nog nooit gezoend heb zegt meer over mij dan over haar. Ik kijk haar aan. De alcohol doet zijn werk en ik voel me draaierig.

'Zullen we maar gaan?' Alex staat op en steekt haar hand naar me uit. Hij is klein en warm.

Als ik overeind wil komen begint mijn hoofd te tolleren. Mijn benen voelen als klei en voor ik het weet lig ik

weer in het zand. In mijn val trek ik Alex mee. Ze ploft boven op me.

'Wat doe je nou?' Alex kijkt me lacherig aan. 'Jij kunt écht niet tegen alcohol, hè?'

Ik schud mijn hoofd. Oei, geen goed idee, mijn slapen bonken. 'Sorry.'

Alex begint te giechelen en al snel gieren we het samen uit. Hoe lang is het geleden dat ik zo heb gelachen? Écht gelachen, tot mijn buik pijn doet? Ik kan het me nauwelijks herinneren. Ons gelach galmt over het water. Zal Tara het kunnen horen, waar ze ook is? Ze kon ook de zee ruiken op kilometers afstand.

Ineens is Alex heel dichtbij. Ze ruikt naar zonnebrandcrème. En nog voordat ik iets kan zeggen zoent ze me.

In de verte hoor ik de zee het strand op komen. De harde geluiden van het café verdwijnen naar de achtergrond en ik proef iets zoets - een hele zachte tong, waar ik helemaal week van word. Automatisch doe ik mee. Hoe vaak heb ik me niet afgevraagd hoe dat zou zijn, zoenen? Ik heb zelfs geoefend voor de spiegel. En als ik Tara zag dan schaamde ik me, alsof ze mijn gedachten kon lezen. Tara. Twee warme armen om me heen, twee zachte lippen en één tong. Dit kan niet.

'Wat krijgen we... ?' Een harde stem doet me schrikken. Ik duw Alex van me af en kijk op. Mijn broer staat met een glas in zijn hand naar ons te kijken. 'Wat ben jij aan het dóen?' vraagt Ivo. 'Ik kwam je zoeken, je was ineens weg.'

Weg. Net als Tara. Tara. O nee, Tara! Waar ben ik mee bezig? Ik kijk opzij naar Alex, die ongemakkelijk haar truitje rechtekt. Er zit zand op haar wang.

'Ga je nog wat zeggen?' Ivo kijkt me aan.

'Alsof jij nooit iemand zoent.' Mijn stem klinkt minder stoer dan ik zou willen.

Ivo maakt een gebaar met zijn armen. De helft van zijn bier valt in het zand. 'Geen jongens, nee!'

Alex staat langzaam op en klopt het zand van haar kleren. 'Ik moet maar eens gaan.'

'Ja doe dat.' Ivo is rood aangelopen. Ik zie Alex terug naar het café lopen. Wacht, denk ik bij mezelf.

Maar daar komen Lucas en Elin aan. Verbaasd kijkt Lucas van Ivo naar mij. 'Wat is hier aan de hand?'

Ivo snuift. 'Vraag dat maar aan haar. Mijn zus zoent met een meisje.'

'Met Alex?' Lucas kijkt verbaasd om, waar Alex net het café ingaat.

'Ja, met Alex, en met weet ik veel wie nog meer.' Ivo schopt zand omhoog. 'Misschien heeft ze Tara ook wel gezien, is ze daarom weg.' Beng. Tara. Plotseling zie ik haar gezicht haarscherp' voor me.

'Rustig nou,' zegt Lucas tegen Ivo. 'Wat maakt het uit met wie ze zoent?'

Een meisje maakt ook niet uit, denk ik bij mezelf. Het gaat hem alleen maar om Tara.

'Ik ga terug.' Ivo draait zich met een ruk om. 'Vanaf nu heb ik geen zus meer.'

'Wat fijn dat je kon komen.' Tara trok me mee naar binnen in een vochtige schuur, met een paar lege kratten bier in de hoek. Wat was dit? Een nieuw clubhuis?

'Wat is er aan de hand?' Ik kwam meteen toen Tara belde. Ze klonk behoorlijk overstuur.

'Ruzie.' Ze ging op een versleten matras zitten, waar een paar vieze kringen in zaten.

'Slaapje vanavond hier?' Ik keek Tara aan, die een blikje fris opentrok en een slok nam.

'Ik ben bang van wel. Blijf je bij me?'

Ik dacht aan de donkere nacht. Het zou hier ijskoud worden en enorm tochten. Het matras stonk naar urine.

'Goed.' Ik ging naast haar zitten. Het matras veerde door tot op de grond.

Samen dronken we het blikje fris leeg. Ik wilde haar van alles vertellen. Over Dario en de portemonnees. De kriebels die ik kreeg als ze mijn hand pakte. Maar het zou alles verpesten. Het zeldzame moment waarop we helemaal alleen op de wereld waren.

De hele nacht keek ik naar Tara, die zachtjes snurkte.

Met open ogen lig ik in de tent. Mijn wangen en het kussen zijn nat van de tranen. Voor de zoveelste keer laat ik de avond aan me voorbijgaan. Hoe kon ik zo stom zijn? Alsof ik Tara kon vergeten door een paar biertjes te drinken. Nu is alles nog veel ingewikkelder geworden.

Ivo lag al in zijn tent toen wij terugkwamen. Lucas en Elin zwegen de hele weg. Ze voelden zich zeer ongemakkelijk. Alex zag ik nog even toen ik mijn jack van de barkruk in het café griste. Ze wilde met me praten, maar ik kon het er niet meer bij hebben en vertrok zonder haar aan te kijken.

Ivo's woorden steken. Het ergste is dat hij misschien wel gelijk heeft. Is Tara echt weggegaan omdat ik verliefd op haar ben? Ik ben kwaad op mezelf, omdat ik Alex heb teruggezoend, terwijl mijn hoofd bij Tara was.

Ik haal het roze hemd uit mijn rugzak en leg mijn behuilde wang erop. Het ruikt vaag naar Tara. Een nieuwe lading tranen overspoelt me.

'Britt? Ben je nog wakker?' Elin ritst de tent open en kruipt in haar slaapzak. Haar blonde krullen zijn nat, ze heeft net gedoucht. Ik hou mijn mond en probeer mijn tranen tegen te houden.

Maar Elin buigt zich over me heen en schijnt voorzichtig met haar zaklamp over mijn gezicht. Ik zie er vast uit als een spook in dit gele licht.

'Britt? Wat is er gebeurd?'

Ik heb een meisje gezoend. Mijn eerste zoen, veel warmer en zachter dan ik had gedacht. Komt dat doordat ik hem kreeg van een meisjesmond? Tara zei weleens dat Dario's lippen zo prikte. Tara's gezicht maakt plaats voor dat van Alex. Zwart, stijl haar. Groene ogen en een lach. Ik snap er helemaal niks meer van.

'Ivo draait wel weer bij,' fluistert Elin, terwijl de zaklamp uitknipt en gaat liggen.

Hoe weet ze dat nou? Zijn woorden malen door mijn hoofd. *Vanaf nu heb ik geen zus meer.*

Als ik wakker word zit mijn gezicht aan het kussen geplakt door snot en tranen. Ik wrijf in mijn ogen en kijk naar Elin, die nog slaapt. Het duurt even voordat ik weer weet waar mijn nare gevoel vandaan komt. Maar dan is alles ook in één keer terug. Bier, strand, Alex, Ivo en Tara. Mijn hoofd bonkt. Heb ik een kater? Ik vis het flesje water uit mijn rugzak en neem een slok. Het is warm, maar ik voel me iets beter.

Zou mijn broer al wakker zijn?

Naast me draait Elin zich om. Ze knippert met haar ogen. 'Hé.'

Ik heb helemaal geen zin in een gesprek. 'Ik ga even douchen.' Voordat Elin iets terug kan zeggen schiet ik de tent uit. Mijn haren blijven in de ritssluiting hangen en op dat moment gaat de andere tent open. Lucas en Ivo kruipen naar buiten.

'Goedemorgen,' zegt Lucas tegen mij. Ivo blijft stil.

'Goedemorgen.' Het liefst zou ik Ivo nu alles zeggen

wat ik denk; hem uitleggen wat er allemaal aan de hand is. Maar waarschijnlijk wordt hij dan nog bozer. Zijn zus verliefd op Tara...

'We gaan vandaag verder, toch?' Ik kijk de jongens aan. 'Als we snel zijn kunnen we nog een paar hostels afwerken voordat we gaan lunchen.'

Ivo schudt zijn hoofd. 'Sorry, Britt. Ik had dat van gisteren niet moeten zeggen, maar we zoeken niet verder.'

'Ivo, we kunnen Tara niet aan haar lot overlaten.'

'Waarom niet? Dat wilde ze zelf. Je moet eens wat beter luisteren. Dat scheelt een hoop gedoe.'

'Hoe bedoel je?' Mijn stem trilt.

'Dat ze verliefd is op die kwal van een Dario.'

Ik kijk mijn broer aan. Zijn woorden dringen langzaam tot me door. Hij heeft nooit geweten dat Tara Dario's vriendinnetje was. Dat heb ik expres verzwegen. Hij zou het haar nooit vergeven als hij erachter kwam. Dario heeft mij immers een strafblad bezorgd. Hij laat

het niet graag merken, maar Ivo is heel beschermend.

'Hoe weet je dat?' Mijn stem verradt alles.

'Ik heb jullie gehoord, die avond in de tent,' zegt Ivo.
Hij klinkt op zijn hoede.

Waar heeft hij het over?

'Het maakt alles duidelijk. Ik snap niet waarom je die trut nog wilt vinden.'

Het gesprek na het sms'je van Dario. Tara was beledigd dat ze niets mocht lezen en ik begon over Dario. Ik vroeg haar of ze nog weleens aan hem dacht. Wat zei ze toen? *Vind je het gek? Hij is heel lang mijn vriendje geweest.* Had Ivo dat gehoord?

'Die trut is anders wel mijn vriendin.'

Ivo snuift. 'Ik ga geen tel langer naar haar zoeken.'

'Dus je laat haar stikken?'

'Zij laat óns stikken, Britt. En vooral jou. Snap je dat dan niet? Ze is allang terug naar haar vriendje, ze heeft ons alleen maar gebruikt.' Ivo doet geen moeite meer

om zich in te houden en schreeuwt de laatste woorden uit. Hij is laaiend.

Plotseling dringt het tot me door. De stemmen die ik die nacht hoorde. Het geroezemoes. Ik was te moe om ze te volgen. Als dat nou Tara en Ivo waren? Ik denk terug aan de woorden van de man op de camping. Ze *hilde*. Wat had mijn broer tegen haar gezegd? Dat ze een schijnheilige trut was? Dat ze uit mijn buurt moest blijven? Hoe ze in hemelsnaam nog van Dario kon houden? Ivo heeft zich vast niet ingehouden. Is ze daarom weggevlucht, helemaal overstuur? Heeft ze daarom de eerste de beste bus genomen?

Ik kijk mijn broer aan. 'Hoe kun je? Jij hebt haar weggejaagd!'

Onze tent gaat open en Elin kijkt verbaasd naar ons.

Ivo trapt met zijn hak in het gras. 'Ze heeft je bedrogen. Dankzij haar heeft mijn zusje een strafblad, en zij gaat vrolijk met die vuile crimineel door. Ik heb haar precies gezegd wat ik van haar vind. Ze moet je voortaan met rust laten.'

Al die tijd heeft hij zijn mond gehouden, terwijl ik me

hartstikke schuldig voelde. Ik dacht dat ze een berichtje van Dario had gelezen, of erachter was gekomen dat ik verliefd op haar was. Terwijl ze de benen heeft genomen door een ruzie met Ivo.

'Al die tijd wist je wat er gebeurd was en je hebt gewoon tegen me gelogen en meegezocht. Dankzij jou ben ik Tara kwijt! Hoe kan je zoiets doen?'

Ivo kijkt me aan. 'Britt, je bent mijn zus. Natuurlijk kies ik jouw kant.'

Mijn kant. Snapt hij dan niet dat hij zo de kant van Dario kiest? Door Tara bij me weg te jagen maakt hij alles alleen maar erger. Dario zal het me nooit vergeven. Bovendien mis ik haar zo erg dat het pijn doet. Ik ben zelfs mijn gedachten weg gaan drinken. Daardoor heb ik met Alex gezoend. Ik heb me gedragen als een volslagen idioot. En wat als we Tara nooit meer terugvinden?

Ik kijk mijn broer aan, die in zijn blauwe boxershort voor me staat. Waarom heeft hij zijn mond niet gehouden? Nu weet ik niet of ik haar ooit nog terugzie.

Ik haal diep adem. 'Je had gelijk gisteren, je hebt geen

zus meer.'

'Wat ben je nu van plan?' Elin kijkt me vragend aan.

Ik rol mijn matje op en ga er met mijn knieën op zitten om de laatste lucht eruit te persen. 'Ik ga Tara zoeken.'

Meer zeg ik niet. Ik ben een leeg lichaam.

Buiten hoor ik Ivo en Lucas praten, waarschijnlijk over mij. Wat ze straks ook zeggen, mijn besluit staat vast. Ik ga Tara zoeken, alleen. Ik kan geen tel langer bij Ivo zijn. Haastig prop ik mijn matje in de hoes en stop het samen met mijn reiskussen in de rugzak.

'Hoe wil je dat aanpakken?' Elin begint haar spullen ook bij elkaar te zoeken.

'Ik laat iedereen haar foto zien.'

'Heb je enig idee hoe groot Spanje is?'

Ik kijk Elin aan. 'Natuurlijk weet ik dat. Maar ik moet alles geprobeerd hebben, oké? Wat zou jij doen als Rens weg was?'

Elin kleurt en kijkt snel naar haar slaapzak.

Zie je wel, zij denkt er precies hetzelfde over. Dat ik mijn verliefdheid verraden heb lijkt ze niet te merken. Ik doe de grote flap van mijn rugzak dicht.

'Ik ga met je mee,' zegt Elin. Ze pakt haar gitaar.

Toen Tara haar ogen opendeed in het tochtige schuurtje acteerde ik dat ik ook langzaam wakker werd. Ik kon moeilijk zeggen dat ik de hele nacht naar haar gezicht had gekeken.

Tara lachte verlegen naar me, toen ze zag hoe ze in haar slaap was gaan liggen. Rond twee uur knorde en steunde ze, en sloeg een arm om me heen. Ondanks de koude schuur had ik het heel warm gekregen. Haar arm bleef de hele nacht liggen.

'Sorry.' Nu trok ze hem eindelijk terug. 'Heb je wel een beetje geslapen?'

Ik keek haar aan. 'Prima.' Ergens was ik blij dat ik niet had geslapen. De nachtmerries over Dario werden de laatste tijd steeds enger. Soms werd ik zwetend wakker.

'Wat ga je vandaag doen?' Tara keek me aan.

'School.' Over anderhalf uur begon Engels. Had Tara geen les?

'Oja. En daarna?'

Portemonnees jatten. Ik had nog één dag om honderd euro bij elkaar te stelen. Hoe ging me dat lukken?

'Ik moet vanmiddag oppassen.'

Tara keek me aan. 'Dat is toch alleen op donderdag?'

Ik baalde dat ik tegen haar loog. Waarom zei ik niet gewoon wat er aan de hand was? Maar dan zou Tara naar Dario toe gaan. En hij zou alles zo weten te draaien dat ze hem terug wilde. Ik wist hoe overtuigend hij kon zijn. Hij zou ons tegen elkaar uitspelen. Dario zou geen splinter van me heel laten. Ik kon niet anders.

'Ik moet gaan.'

Mijn broer verlaten in Spanje voelt vreselijk. Nu merk ik pas hoeveel hij voor me betekent. En toch kan ik niet bij hem zijn. Hij heeft me zoveel pijn gedaan.

Elin kan me nauwelijks bijhouden met haar grote gitaarkoffer.

'Britt, niet zo snel.' Hijgend komt ze naast me lopen.
'Waarom al die haast?'

Ivo had me verbaasd aangekeken toen ik met rugzak en al uit de tent kwam gekropen. Hij had nooit verwacht dat ik in mijn eentje weg zou gaan. Hij zei zelfs dat hij

papa en mama ging bellen, maar dat kon me niks schelen. Hij zou er zelf door in de problemen komen, want hij had beloofd goed op me te passen.

De weg naar het strand ken ik uit mijn hoofd. Er loopt zweet over mijn rug door het harde lopen. Ik houd wat in en hoor Elin opgelucht zuchten.

'Waar beginnen we?' Ze kijkt me vragend aan.

Alsof ik dat weet! Het klonk allemaal zo simpel, maar Spanje is groot. Erg groot. Hoe vind ik hier een meisje met kastanjebruine haren? Op hoop van zegen loop ik naar twee jongens die op het strand liggen. In mijn beste Engels vraag ik ze of ze het meisje van de foto kennen. Een van de twee likt langs zijn lippen bij het zien van de foto en geeft een antwoord dat ik gelukkig niet versta.

Als Tara maar niet met zo'n type mee is. Ze is al eerder op zo'n engerd verliefd geweest...

Misschien heeft Elin wel gelijk en is dit land inderdaad te groot voor zo'n speurtocht. Zelfs in Nederland zou het een onmogelijke opgave zijn, en daar kan ik de mensen nog verstaan. Maar opgeven doe ik niet. Nooit.

Ik moet en zal haar terugvinden, al is het alleen maar om Ivo te bewijzen dat ik haar kan terugvinden. Ik loop terug naar Elin.

'Niks? Misschien moeten we nog een paar hostels proberen?'

Ik denk aan het laatste hostel, waar ik haar hemdje vond. Daarna is ze weggegaan. Maar toch niet naar een hostel om de hoek? Nee, dat levert niks op. Eigenlijk hebben we geen tactiek. We lopen maar wat rond. En als ik haar denk te zien raak ik haar kwijt in het park.

Wacht eens.... Het park! Daar stond een ijskraampje met een verkoper. Stel dat die verkoper haar gezien heeft. Tara is dol op ijs, dat eet ze elke dag. Wat nou als ze toevallig ook langs dat kraampje is gekomen?

'Yes, *I have seen her. Pretty girl.*'

Ja, een knap meisje is ze zeker. Ik krijg het nog warmer dan ik het al heb onder de prikkende zon.

Elin kijkt me verrast aan. 'When *did you see her?*'

De ijscoman denkt na. Hij ziet natuurlijke honderden mensen per dag. Maar dan steekt hij een vinger op. Gisteren. De dag dat ik Tara's hemdje vond. Hoe kan het dat we elkaar niet zijn tegengekomen?

'Did *she say anything?*' Misschien heeft ze hem verteld waar ze heen ging, of iets anders; iets wat ons verder kan leiden.

'No, *she was very sad.*'

Verdrietig. Mijn hart steekt. Waarom is ze niet gewoon bij me gebleven? We hadden het erover kunnen hebben en samen met Ivo kunnen praten.

'*Where did she go?*' Ik wijs om me heen. Alleen een richting is al iets.

'*I don't know. She asked for a cheap place to sleep.*'

Een goedkope slaappleats. Wat zoekt Tara in Spanje? Ik kijk Elin aan, die wit is geworden. Ze hoeft niks te zeggen, want ik weet wat ze denkt. De zoektocht wordt steeds onmogelijker.

Elin en ik zitten samen aan zee met twee bolletjes ijs. Voor mij citroen, omdat Tara dan toch een beetje

dichtbij voelt. Ik voel me een kneus. Ik hou me vast aan allerlei dingen van haar: een slaaphemd, stukje haarborstel, wat ijssmaken. Alsof dat helpt. Zelfs een zoen met een ander meisje maakte het alleen maar erger. Tara vergeten is iets wat me misschien wel nooit lukt. En wat moet ik dan? Altijd en eeuwig om haar blijven treuren? Kan ik later opnieuw verliefd worden? Misschien ben ik wel iemand die slechts één keer in haar leven verliefd wordt. Op het verkeerde meisje. Een hond die verliefd wordt op een kat.

'Hoe kwam je op het idee van die ijskraam?' Elin likt een druppel gesmolten aardbeienijs van haar hand.

'Tara eet aan de lopende band ijsjes.'

'Je kent haar goed, of niet?'

Niet zo goed als ik zou willen. Ik weet bijvoorbeeld niet eens hoe het bij haar thuis is. Waarom ze toen in die schuur ging slapen. En ik weet niet hoe ze nu over Dario denkt. Is ze nog verliefd, of is dat over? En wat voelt ze voor Lucas?

'Een beetje.'

'Ik snap dat ze van Ivo wegloopt,' zegt Elin voorzichtig.
'Maar van jou? Wat heb jij verkeerd gedaan?'

Zoveel. Honderden dingen.

'Ik weet het niet. Ze is in de war, denk ik. Daarom wil ze niet gevonden worden.'

Elin knikt. 'Is ze echt het vriendinnetje van die Dario?'

Ik knik. 'Ja.'

'Wat heeft hij precies gedaan?'

'Hij heeft mij helemaal ingepalmd. Ik vond hem interessant. Hij trekt zich namelijk van niemand iets aan. Uiteindelijk heeft hij me alleen maar gebruikt om bij mijn werk binnen te komen. Ik werkte in een loods vol elektronica. Hij had het plan om alles te stelen.' Ik stop even en haal diep adem. 'Meer kan ik niet vertellen, sorry.'

Ik kan het wel, maar ik wil het niet. Nooit meer. Ik wil vergeten. Die loods, die portemonnees, het terrasje, de dijk... Als ik het maar diep genoeg wegstop zal het ooit overgaan.

'Wow,' zegt Elin zachtjes. 'Wat heftig.'

Op dat moment gaat mijn mobiel in mijn broekzak. Ik schrik van de trilling tegen mijn bovenbeen. Precies op die plek. Ik peuter snel het ding eruit. Zal Tara eindelijk weer iets van zich laten horen? Dan zie ik zijn naam staan. Vijf letters. Snel reken ik in mijn hoofd op welke dag we zitten. Mijn drie dagen zijn voorbij.

'Met Britt.' Hem wegdrukken heeft geen zin.

'Je tijd is om. Waar is ze?'

Ik sta snel op, voordat Elin zijn stem kan horen. Ik ga een eindje verderop staan, met mijn rug naar Elin toe en hou het ijsje in mijn andere hand.

'Ze is verdwenen.'

'Verdwenen?' Dario lacht. 'Doe niet zo idioot, hoe kan ze nou verdwijnen? Ze zit gewoon in een oude caravan of onder een brug.' De manier waarop hij over haar praat klinkt niet liefdevol, eerder beledigend. Ik moet me inhouden om niet tegen hem uit te vallen.

'Spanje is groot. We hebben een aantal sporen

gevonden, maar niet genoeg.' Mijn stem klinkt weer zwak en klein. Waarom kan ik niet voor mezelf opkomen? Tegen hem zeggen dat hij op moet rotten?

'Luister eens, padvinder. Ik heb niks aan sporen. Ik wil Tara spreken.'

'Waarvoor?' Ik slik mijn droge keel nat.

'Wat gaat jou dat aan? Toevallig wil ik haar vragen of ze bij me langskomt als ze terug is in Nederland.'

Terug in Nederland. Tara zal naar zijn huis gaan. Dan zijn we weer helemaal terug bij af. Opnieuw zal ik haar moeten delen met hém.

Even hoop ik dat ik haar niet meer terugvind en dat ze een nieuw leven in Spanje begint, ver van Dario en zijn enge praktijken.

'Ik denk niet dat ze dat wil.'

Dario snuift. 'Het interesseert me niet wat jij denkt. Je vindt haar maar. En je geeft de boodschap door, begrepen? Wat wil je anders? Haar voor jezelf houden?'

'Wat denk je nou? Dat ik niet alles doe om haar terug te vinden? Ze is alles voor me.'

Dario begint smakelijk te lachen. 'Dat ik dit niet eerder doorhad... Je bent verliefd. Verliefd op Tara!' Hij begint nog harder te lachen.

Ik verstijf. Nu heb ik mezelf verraden. Hoe kon ik zo stom zijn?

'Geloof me, Tara is helemaal geen partij voor jou. Er is niemand die met jou wil zoenen.'

Het meisje met zwarte, steile haren en groene ogen. Felle ogen. Dat nog met me wilde praten, maar dat zomaar door mij werd achtergelaten in het cafeetje.

'Als je het niet aan haar doorgeeft vertel ik haar precies hoe je over haar droomt.' Zijn stem klinkt weer dreigend. Hij besluipt zijn prooi en springt er plotseling bovenop. Kippenvel verschijnt op mijn armen en de warme zeewind voelt ineens koud aan.

'Ik droom niet over haar,' zeg ik snel. Het is zo slap dat ik er misselijk van word.

'Ik verzin wel wat. Dat je haar naam kreunt in je slaap. Ik durf te wedden dat je haar borsten voor je ziet wanneer je je ogen dichtdoet.'

Hou je mond, denk ik. Je gaat te ver. En toch hang ik niet op. Ik blijf mezelf verdedigen. 'Niet waar.'

'En dat je denkt over haar lippen op de jouwe. Je zult het helaas nooit meemaken. Je zult mogen toekijken hoe ze mij zoent.'

De verbinding wordt verbroken en ik ben weer in Spanje. Twee surfers lopen met hun planken het strand op. Mijn ijsje is gesmolten.

Met trillende benen liep ik door het winkelcentrum. Ivo had net gebeld dat ik thuis moest komen voor het eten, maar ik had nog altijd geen portemonnee gestolen. Morgen zou Dario met open hand voor me staan en het enige wat ik erin kon leggen waren een paar muntjes.

Ik keek om me heen. De mensen liepen snel langs me heen, allemaal op weg naar iets of iemand. Plotseling voelde ik me zo eenzaam als je je kan voelen op een feestje waar je niemand kent.

Een oude man liep langzaam voorbij. Hij had een stok nodig om vooruit te komen. Zijn portemonnee stak een paar centimeter uit de zak van zijn colbert. Ik kon hem zo pakken. Opa's hadden vaak veel geld op zak, tenminste dat zei Dario. En ze konden je nooit inhalen...

Opeens zag ik Tara's gezicht voor me, vanochtend in de loods. Ze vroeg wat ik ging doen. Ik wilde niet meer tegen haar liegen. Het moest maar eens afgelopen zijn.

'Sorry, meneer?'

De oude man keek om. 'Wat is er, meisje?'

'Uw portemonnee steekt uit.' Ik wees op zijn jaszak.

'O, wat attent.' De man lachte zijn kunstgebit bloot. 'Ja, voordat je het weet ben je hem kwijt.'

Ik wist niet waar ik moest kijken.

'Iemand heeft haar gezien!' Elin komt hijgend het strand op gerend.

Ik kijk verbaasd op.

'Tara!' roept Elin, alsof ik dat nog niet doorhad.

'Waar?'

'Hier vlakbij. Volgens een jongen bij de wc's heeft ze een baantje in een restaurant. Een baantje. Dus zo komt ze aan geld. Dat we daar niet eerder aan hebben gedacht. Dat ze niet meer steelt stelt me gerust. Het idee van Tara in een spaanse gevangenis....'We gaan erheen.' Ik til mijn rugzak uit het zand, blij dat ik Tara binnenkort terug zal zien. Het idee dat ze als die tijd zo dichtbij is geweest is onwerkelijk. Nu komt alles goed.

Maar waarom loopt Elin zo langzaam? Ik wil geen seconde meer wachten. Ik wil haar zien, vasthouden, knuffelen. En dan zeg ik het.

Ineens weet ik het heel zeker. Ik wil haar alles vertellen. Over Dario, de dijk, mijn gevoelens voor

haar, misschien ook over Alex.

Wat ze ervan vindt kan me niks schelen, ik ben al die geheimen zo zat.

Ze was verliefd op hem, maar hij niet op haar. Hij gebruikt haar. Hij liet haar inbreken en stond zelf op de uitkijk. Ik ga hem zeggen hoe ik over hem denk. Zodra dit allemaal voorbij is en we in de trein naar huis zitten.

Ivo zal op het perron staan, samen met Lucas. Het lijkt nu allemaal zo simpel.

'Het is hier.' Elin wijst op een bananengeel bord met rode letters. Ergens daarbinnen is Tara, misschien met een schort voor en een dienblad in haar handen. Hoe komt ze aan dat baantje? Ze spreekt geen woord Spaans. En wat zal ze doen, bedienen of afwassen?

Heeft ze ook aan mij gedacht? Hoelang was ze van plan hier te blijven? De hele zomer lang? Waarom mochten we haar niet zoeken?

'Wacht even, Britt.' Elin houdt me tegen. "Misschien is het beter als we even overleggen. Ik kijk haar aan.

Waar heeft ze het over?

'Misschien wil ze écht niet gevonden worden.' Elin bijt op haar lip. 'Dan raken we haar opnieuw kwijt.'

Ik kijk naar het restaurant. Elin heeft gelijk. Straks raakt Tara in paniek als we zomaar voor haar neus staan.

'We moeten het nu niet verpesten.'

Ik knik. 'Wat doen we?'

'Ik ga even voorzichtig kijken en vraag naar de eigenaar. Als ik Tara zie kom ik meteen terug, goed? Wie weet werkt ze vandaag niet eens.'

Dan moet ik nog een dag wachten. Nog een avond zonder Tara, die door mijn haren aait en dingen fluistert. Dat wil ik niet langer missen.

'Goed, maar schiet op.'

Elin knikt en laat haar gitaar en tas bij mij achter. Haar krullen lijken wit in de zon.

Opeens ren ik achter haar aan. 'Ik ga mee. Ik ben haar

vriendin.'

Elin twijfelt even, maar knikt dan. 'Goed, maar rustig aan, oké?'

Samen stappen we het restaurant in. Het zand op de houten planken knarst onder onze slippers. Er hangen visnetten en reddingsboeien aan de muren. De bar is gemaakt van een oude surfplank. Echt een plek voor Tara.

Een man met een ongeschoren gezicht kijkt ons aan en vraagt iets in het Spaans. Elin haalt Tara's foto tevoorschijn en legt hem op de bar. De man kijkt ernaar en lacht. Hij wijst achter ons naar het terras. Een meisje met kastanjebruine haren en een blauw T-shirt bedient een klant. Ze heeft een schort voor en haar haren in een staart. Mijn hart begint te kloppen en ik haal diep adem. Dus hier heeft ze al die tijd gezeten, vlak onder onze neus.

Ik wil naar haar toe lopen, maar Elin houdt me tegen. 'Wacht even.'

Wat nou weer?

'Laat haar hierheen komen.' Elin kijkt naar het meisje, dat haar dienblad neerlegt, iets in een boekje schrijft en terugloopt. Haar T-shirt spant om haar borsten, haar schort is vies en een pluk haar hangt voor haar ogen. Ze veegt hem weg en kijkt ons vragend aan.

'Britt, wacht!' Elin rent achter me aan.

Ik verlies een slipper; mijn blote voet doet pijn in het hete zand. Ik laat me vallen en voel mijn knieën branden. Het is niet eerlijk! Het is verdomme niet eerlijk! Ik duw Elin weg, die een arm om me heen slaat.

'Britt, ik weet hoe je je nu voelt, maar...'

'Je weet helemaal niet hoe ik me voel. Je kunt Rens hier niet mee vergelijken, oké?' Ik schreeuw zo hard dat een paar mensen opschrikken van hun luchtbed.

Het meisje van het restaurant staat verbaasd naar ons te kijken. Wat lijkt ze op Tara. Ik snap de verwarring. Op de foto lijkt ze precies. Maar ze ruikt anders. Om dit meisje hangt een walm parfum, Tara ruikt naar de zee. Naar perzikshampoo. Dit meisje is een mislukte versie.

Elin kijkt me verdrietig aan. Altijd wanneer, het om Rens gaat springen de tranen in haar ogen. Ik moet daarmee ophouden.

'We vinden haar wel terug. Dit was gewoon een slechte dag.'

'Dit is geen slechte dag. Dit is een slechte week in een slechte maand. In een slecht jaar.'

Ik denk aan Dario. Hij gaat Tara over mijn zogenaamde dromen vertellen. En hij zal me niet sparen. Hij zal alles aandikken, totdat het een goor verhaal is geworden. Hij zal vertellen hoe ik voor hem werkte. En tegen haar heb gelogen. Dat Dario en ik elkaar bijna elke dag zagen, achter haar rug om. Tara zal niks meer met me te maken willen hebben.

Ik moet hem voor zijn. We móeten Tara vinden, en snel. Misschien zit ze nu al in de trein terug. Of in het vliegtuig. Dan zit ze morgen bij Dario op de bank.

'Ik wil haar terug.' Mijn stem slaat over en ik vecht tegen de tranen. Ik huil niet bij mensen in de buurt, maar het kost me nu extra veel moeite.

Elin slaat opnieuw een arm om me heen en dit keer laat ik het toe. 'Dat weet ik, en dat lukt ook.'

Ik schud mijn hoofd. Spanje is veel te groot. En Tara veel te klein. 'Ze is verdwenen. Het enige wat ik heb is dit hemd en die stomme snipper van haar borstel.' Ik smijt de twee dingen in het zand.

Elin kijkt me verbaasd aan. 'Hoe kom je aan dat hemd?'

'Gevonden in die hostelkamer.' Ik heb het achtergehouden, ja. Maar wat maakt het uit?

'En dit?' Elin pakt het kleine stukje hout op. In de zon lijkt het nog meer oranje.

'Dat is een stukje borstel, het lag in onze tent, op de ochtend dat ze verdween. Het is het enige dat ze achter heeft gelaten.' Ik haal mijn neus op.

Elin keert het stukje hout om en fronsst haar wenkbrauwen. Er verschijnt een vreemde blik in haar ogen.

'Wat is er?'

Elin kijkt me aan. 'Dit is niet van een borstel, Britt. Dit is een stukje van mijn oude gitaar.'

13

Ik kijk Elin ongelovig aan. 'Je oude gitaar? Je bedoelt die gitaar...'

'Waar Tara op is gaan zitten, ja,' maakt Elin mijn zin af. 'Waarom heeft ze dat achtergelaten?'

Ik denk aan die ene dag, die als jaren geleden voelt. Tara had de tenten opgeruimd en was per ongeluk op Elins gitaar geploft. Elin was zo kapot van verdriet dat Tara een nieuwe kocht uit onze groepsportemonnee. De oude gitaar hebben we met z'n allen verbrand in een kampvuur. Het voelde net een crematie.

Hoe komt Tara aan die snipper? Heeft ze een stukje bewaard omdat ze zich schuldig voelde? Waarom laat ze het nu dan achter?

'Waarom heb je dit niet eerder laten zien?' Elin kijkt me aan. 'Waarom hou je alles voor jezelf?'

Omdat ik daar een ster in ben. Ik ben net een archief. Ik prop er van alles in en op een gegeven moment barst ik uit elkaar, omdat het te vol zit. Maar dat is nu nog niet.

'Ik weet het niet,' zeg ik eerlijk. 'Ik dacht dat het niet belangrijk was.'

Elin houdt de snipper in het licht. 'Dit is een aanwijzing.'

'Wat voor aanwijzing?'

'Waar ze zit.'

'Hoezo denk je dat?'

'Waarom zou ze hem anders achterlaten?' Elin kijkt me aan. 'Echt niet om mij te pesten, hoor.'

'Misschien is ze hem in alle haast verloren.' Ik denk terug aan die nacht. 'Ze had net ruzie gehad met Ivo en is er als een haas vandoor gegaan.'

'Ze heeft die snipper niet voor niets bewaard. En dus ook niet voor niets achtergelaten.' Elin bijt op haar wang. 'Wat wil ze hiermee zeggen?'

Ik denk zo hard na dat mijn hoofd pijn doet. Het meisje van het restaurant is intussen weer aan het werk gegaan. We zijn geen attractie meer.

'Ik weet het niet, echt niet.'

Ik kan wel huilen. Waarom laat Tara sporen achter? Ziet ze dit allemaal als een spel? Ik had die snipper veel eerder aan de groep moeten laten zien, dan hadden we een duidelijk spoor gehad en waren we nu nog met z'n vieren geweest. Met twee oudere jongens. Ineens mis ik mijn broer.

Voor het eerst wachtte ik tot hij belde. Toen dé telefoon na het avondeten overging snelde ik de trap op. Buiten adem nam ik op.

'Met Britt:

'Over een uurtje wil ik mijn geld.' Meer zei hij niet.

Ik haalde diep adem. 'Ik doe niet meer mee, Dario.' Mijn stem klonk minder stoer dan ik hoopte, maar het was eruit. Snel hing ik op. Meer zei ik niet.

'Waarom eet je niks?' Elin kijkt naar het broodje uit de supermarkt op mijn schoot. We zitten op een houten bankje en delen een grote fles water.

Ik haal mijn schouders op. Eten vrolijkt me niet meer op. Zelfs koekjes helpen niet meer. De houtsnipper ligt zwijgend tussen ons in op de groene planken. Voor de zoveelste keer pak ik hem op.

'Die gaat niet praten, hoor,' zegt Elin, terwijl ze haar tanden in haar bolletje zet.

'Dat weet ik,' zeg ik afwezig. Ik luister naar de muziek die uit een openstaand raam komt. Ook al is de tekst in het Spaans, ik kan volgen dat het om iets droevigs gaat.

Voor ons stopt een grote vrachtwagen, die zijn lading begint uit te laden. Er komt flink veel rook uit de uitlaatpijp. Op de zijkant van de wagen hangt een grote reclameposter, waarop een concert wordt aangekondigd. Het gaat om een minifestival. Ik moet meteen aan Alex denken, die alle festivals afgaat. Zou ze deze al gehad hebben?

Een man met een brede glimlach en een gitaar, daarboven de data. Ook al een gitaar.

En wacht eens... we zijn onderweg nog een gitaar tegengekomen. Een jongen met spierwitte tanden en

een brede lach. Hij was onderweg met zijn familie in een grote caravan. Volgens Ivo waren ze gevaarlijke zigeuners, maar we 'kregen wel een lift van hen. De zoon van de familie, Tony, speelde de hele weg op zijn gitaar. Waarom heb ik daar niet eerder aan gedacht? Waarschijnlijk omdat het niet belangrijk leek. Net als dat stukje hout in de tent. Het enige wat belangrijk leek waren Tara en Dario. En die twee gescheiden houden.

Ik kijk Elin aan.

'Wat is er?' Ze slikt een grote hap door.

'Ik weet waar Tara is.'

'Britt!' Elin komt snel achter me aan.

Nu ik weet waar ze is hebben we geen tijd meer te verliezen. Ik stap naar het toeristeninformatiebureau en ga naar binnen.

'Geweldig, gaan we weer roekeloos doen?' Elin is me waarschijnlijk helemaal zat, maar dit keer is het anders.

'Tara is bij de zigeuners,' leg ik uit. 'Die ons een lift

hebben gegeven.'

'Waarom denk je dat?'

'Ze voelde zich thuis bij die mensen. Ze is zelf net zo.'

Aan de vrouw achter de balie vraag ik een kaart van de omgeving. We moeten nu gericht gaan zoeken en ons niet op een dwaalspoor laten zetten.

'Je hoeft geen kaart te kopen,' zegt Elin. 'Je kan hier gratis foldertjes meenemen.' Ze pakt een foldertje voor toeristen en draait het om.

'Dat meen je niet.' Ik gris het ding uit haar handen. 'Dus daarom had Tara zo'n foldertje gepakt bij het toeristenbureau. En wij maar denken dat ze ons op het verkeerde been wilde zetten. Ze had gewoon een landkaart nodig.'

Ik kan er niet bij hoe stom we zijn geweest. Tara is geen meester in verdwijningen. Die zet geen valse sporen uit. Ze wist waar Tony was en kon hem met een kaart wel vinden. Blijkbaar is zijn groep hier in de buurt. Maar hoe heeft ze dat achterhaald? Door rond te vragen? Nee, ze moet iets geweten hebben wat wij niet weten.

Ik kijk naar de computers achter de balie. Internet?

'Can we use one of those ?' Ik kijk de vrouw vriendelijk aan.

Ze knikt en laat ons erlangs. Zenuwachtig ga ik achter het scherm zitten. Elin heeft geen idee meer wat ik aan het doen ben en zucht hoorbaar.

'We moeten weten waar Tony en zijn familie zitten,' leg ik snel uit. 'Dan vinden we Tara.'

'Hoe wil je die familie vinden?'

'Net zoals Tara hen heeft gevonden. Via internet.' Ik typ Tony's naam in. Wat was zijn achternaam ook alweer? Er stond iets op de caravan. Ik knijp mijn ogen dicht om me te concentreren. Elin kan me niet helpen, die was er niet bij. Het was iets dat leek op broodjes. Een vreemde achternaam. Pistolet? Nee, Pastolet. Dat was het. Ik typ de naam in en kijk gespannen naar het beeld. Ik duim onder tafel. Waarom duurt het zo lang?

Dan verschijnen de resultaten: een hele lijst met sites en foto's; een aankondiging voor een festival in Frankrijk. Op de folder staan de namen van de bands.

Waarom komt deze tevoorschijn? Met Alex in mijn achterhoofd klik ik op het plaatje. Een klein festival met een paar bandjes.

De hoofdact is overmorgen, maar de support act is wat ik zoek. The Pastolets.

Ik kijk Elin aan, die helemaal rood is van spanning. Zouden Tony en zijn familie er nog zijn? En is Tara bij hen? Het is hier wel ver vandaan. We zullen met de trein moeten. Ik slik. Ineens voel ik angst. Waar het vandaan komt weet ik niet.

"Waar wachten we nog op?' Elin kijkt me aan. Mijn drang om Tara weer te zien is groter dan de angst die ik nu voel. "Je hebt gelijk, Elin. We gaan."

'Wat doe jij nou hier?' Ik keek naar Tara, die bij de uitgang van het schoolplein op me wachtte. Ze had een nieuwe rode schoudertas om en haar ogen waren opgemaakt.

'Ik kom je ophalen.' Ze lachte mysterieus en klopte achter op haar fiets. 'Ga je mee?'

Mijn fiets stond thuis. Ik durfde er niet meer op naar school uit angst dat ik Dario tegenkwam. De bus was veiliger.

'Waarheen?'

'Gewoon een eindje fietsen? Ik trakteer je op een ijsje.' Ze keek me aan. Het maakte niet uit wat we deden, zolang zij maar mee was.

'Ik wilde je bedanken voor vorige week. Datje bij me bleef in dat tochtige hol.'

'Graag gedaan.' Ik stapte achterop; moest me wel vasthouden aan haar jack, dat naar wasmiddel rook.

Onderweg keek ik telkens om me heen, spiedend naar Dario. Maar hij was net een mol hij bleef net zo lang onder de grond tot hij zelf weer boven wilde komen.

'Slaap je?'

Mijn hoofd leunt tegen het trillende treinraam. Ik heb mijn ogen dicht en doe alsof. Geen Tara die door mijn haren aait, maar het is wel lekker rustig.

De reis naar de trein was een hel. De bus deed er anderhalf uur langer over, waardoor we de eerste trein misten. Als het goed is zijn we morgen vroeg in de ochtend in Frankrijk.

Deze nachttrein kostte een fortuin; het geld uit de groepsportemonnee is op. Ik heb zelfs voor een tweede keer gepind. Als Tara niet op het festival is hebben we een probleem. We moeten nog een paar dagen overbruggen voordat we Ivo en Lucas op het perron treffen. Dat wordt terug liften.

Ik wil er even niet aan denken en maak een snurkgeluid. Elin gniffelt zachtjes. Een paar minuten later slaap ik echt.

De zon staat hoog aan de hemel als we bij het festival aankomen. We zaten de hele ochtend in de bus, die naar het terrein hobbelde. De lunch bestond uit oude bolletjes van gisteren en een restje water. Het lijkt net survival.

Bij de ingang van het festival is het druk, rommelig en krap. Overal lopen mensen met bier in hun handen. De toegang is vijf euro, maar de jongen die de bandjes uitdeelt geeft ons een knipoog en laat ons doorlopen. Overal staan rood-witte tenten met bandjes die optreden. Er liggen lege plastic bekertjes op het vertrapte gras.

Elin kijkt me van opzij aan: 'Weet je zeker dat Tara hier

is?'

Ik schud mijn hoofd. Ik weet niks zeker. Maar dit is mijn laatste hoop.

Hoe lang is Tara hier al? Hoe is ze hier gekomen? Liftend? Of ook met de trein? Heeft ze weer gestolen? Het kan me niks schelen. Als ze hier maar is! Wat zal ze zeggen als ze me ziet? In gedachten zie ik haar verbaasde gezicht voor me. Ze zal zich rot schrikken. Wie had gedacht dat we haar ooit terug zouden vinden in Frankrijk? Zonder die gitaarsnipper waren we nu nog altijd ijscomannen aan het ondervragen.

'Wacht even,' zeg ik tegen Elin. Ze kijkt verbaasd op. Ik wilde aldoor zo snel mogelijk naar Tara toe. En dan nu ineens wachten? Maar ik kan er niks aan doen, ik ben misselijk. Straks wil ze helemaal niet met ons mee. Of is ze boos dat we haar tóch zijn komen zoeken, terwijl ze aan de telefoon zei dat ik het *niet moest doen*.

'Wat nou als Ivo gelijk heeft?' zeg ik zachtjes. 'Dat ze helemaal niet gevonden wil worden.'

Elin glimlacht. 'Denk je dat nou echt? Ze is waarschijnlijk dolblij je weer te zien.'

Die woorden geven me een warmgevoel. En toch twijfel ik.

'Maar als ze nou kwaad wordt?' In gedachten zie ik haar opnieuw wegbenen, het festival af. Met haar rugzak vol kleren. Waar gaat ze dan heen? En vind ik haar dan ooit nog terug?

'Ze wordt niet kwaad. Heus niet.'

Elin weet maar de helft. Ik moet Tara straks van alles vertellen. Over Dario. Over portemonnees en vlinders. Maar ik kan het ook voor me houden.

Ik weet niks meer. De mensenmassa om me heen maakt me duizelig en benauwd. Ik wil in een schoon bed liggen met Tara op de rand, die door mijn haren aait. Ik wil weer doen alsof ik slaap, in een klein tentje midden in Spanje. Naakt in een meertje zwemmen, zonder me zorgen te maken over mijn dijen.

Ik wil dat het weer wordt zoals eerst. Voordat Dario op het terrasje verscheen.

Resoluut draai ik me om en loop naar een knalgele tent. Daar hangt de flyer van het festival. Een man met

een baard kijkt me grijnzend aan.

'The *Pastolets* ?' vraag ik.

Hij lacht. ' *Over there.*' Hij wijst naar een groot hek en een rij caravans. Samen met Elin loop ik erheen.

'Hoe komen we bij Tara?' vraag ik aan Elin.

Ze haalt haar schouders op en kijkt om zich heen.

'Misschien is er een ingang. Even poolshoogte nemen, zo terug.'

Ik kijk naar het hek. Misschien kan ik eronderdoor? Het idee dat Tara op niet meer dan tientallen meters afstand is maakt me nerveus. Ik tel tot tien, maar geen Elin. Dan maar zelf.

Mijn rok zit onder de aarde als ik probeer er op mijn knieën onderdoor te kruipen. Dat lukt nooit. Er is nog niet genoeg ruimte voor mijn bovenbenen.

Eroverheen dan maar. De tralies snijden pijnlijk in mijn blote handen. Mijn tweede poging is niet veel beter dan de eerste. Ik beland weer op het gras.

"Hulp nodig?" De heldere stem komt me bekend voor. Een meisje met gitzwart haar en felle groene ogen kijkt me aan. Alex.

'Wat doe jij hier?' Het klinkt onaardiger dan ik het bedoel.

Ik ga alle festivals af, dat zei ik toch al. Dit is de laatste op mijn route. Morgen terug naar Nederland. 'Ze glimlacht. 'Maar wat doe jij hier?'

'Ik ben op zoek naar Tara. 'Alex kijkt me verbaasd aan. 'Is die dan hier?'

'Ik hoop het.'

'Nou. 'Alex vouwt haar handen tot een kommetje en kijkt me aan. 'Of durf je niet?'

'Ik twijfel. 'Weet je het zeker? Ik ben zwaar hoor.'

Alex fronst. "kom op nou.'

Ik zet een voet in haar handen en trek mezelf omhoog. Het hek wiebelt gevaarlijk.

Als ik erbovenop zit kan ik de caravans zien. Overal

zitten groepjes mensen met tuinstoeltjes voor hun kampeerplek, de meeste met ene muziekinstrument. Ik spring eraf aan de andere kant en als ik neerkom schiet er een steek door mijn enkel.

"Gaaf het?"vraagt Alex.

"ja dank je. Zonder jou was me dit nooit gelukt."

Ik denk aan onze avond samen. Ze wilde met me praten, maar ik ging ervandoor. Ze zal me wel een trut vinden. En toch hielp ze me.

'Ik ga maar weer,' zegt Alex. 'Leonie vraagt zich vast af waar ik ben.'

Wacht even, denk ik. Niet weggaan. De kans dat ik je weer tegenkom is zo klein.

Ik wil haar nummer vragen, waarvoor weet ik niet eens. Wat wil ik ermee?

'Dit is mijn nummer.' Alex trekt mijn arm door het hek en schrijft met een balpen op mijn blote arm. Het voelt als kleine speldenprikjes. Tien cijfers. 'Als je in Nederland weer een hoog hek tegenkomt kun je me

bellen.' Er verschijnt een bos op haar wangen. Dan loopt ze weg. Haar zwarte haren dansen heen en weer.

Ik kijk naar haar nummer op mijn arm. Blauwe balpen op een sproetige huid.

Ik draai me om en ben weer terug in de realiteit. Hier ergens is Tara, samen met Tony en zijn familie. Als ik heel hard roep hoort ze me misschien wel. Maar dan verraad ik mezelf. Ik moet voorzichtig zijn, zeker nu ik zo dichtbij ben.

Er staan veel meer caravans dan ik had verwacht. Er is nauwelijks vrij gras te vinden. Overal klinkt muziek en gelach. Stemmen in alle talen: Duits, Frans, Russisch, Nederlands. Waar is ze? Mijn arm begint te tintelen; de arm met Alex' nummer erop.

'Waar ben je, Tara?' fluister ik.

Ik loop om de zoveelste caravan heen en ineens staat mijn hart stil, samen met mijn voeten. Ik klamp me aan de beige caravandeur vast.

Op het kleine veldje staat een caravan met letters op de zijkant, PASTOLET . Ervoor zit de jongen met donker

haar gitaar te spelen. Hij is zo goed dat de hele groep naar hem kijkt. Iemand zingt. De stoeltjes waar ze op zitten zijn doorgezakt. Midden in de grote kring staat een meisje met kastanjebruine haren. Ze danst op de maat van de muziek, met haar ogen dicht. Om haar lippen ligt de breedste glimlach die ik ooit heb gezien, alsof ze eindelijk vrij is.

Ik kijk naar Tara midden in de kring. Ze lijkt helemaal in trance.

Ineens snap ik waarom we haar niet moesten zoeken. Bij ons voelde ze zich niet meer zichzelf. En hier is ze eindelijk ergens thuis: bij Tony en zijn familie - zigeuners. Ze voelt zich iemand. En dat wilde ze niet delen. Zelfs niet met mij. Ik ben gewoon aan de kant gezet. Was ze van plan ooit naar Nederland terug te komen? Misschien voor Dario, maar niet voor mij. Misschien is ze me al vergeten.

Ik voel tranen opkomen. De beelden van de dijk zijn terug, zo sterk en levensecht dat ik het zoute water kan ruiken en de meeuwen kan horen. Was ik toen maar gesprongen.

De muziek is gestopt. Ik merk het niet eens. Ik hoor het pas wanneer Tony roept: 'Hé, jou ken ik.'

Er draaien twintig hoofden mijn kant op. Verbaasde gezichten, nieuwsgierige gezichten. En één geschokt gezicht - dat van Tara.

'Wat kijk je nou de hele tijd op je mobiel?' Tara nam me scherp op. 'Heb je een geheim vriendje, of zo?'

Betrapt stopte ik het ding snel terug in mijn zak. Ik wachtte al de hele week tot Dario belde. Het feit dat hij niks liet horen maakte me zenuwachtig. Hij zou het er niet bij laten zitten.

'Nou?' Tara drong aan. Het was een warme dag voor de tijd van het jaar. De zon scheen zo fel dat Tara's haar bijna oranje leek.

'Het is niks,' zei ik.

'Je liegt toch niet tegen me, hè?' Tara keek naar de grond. 'Dat haat ik.'

Ik had enorme moeite mijn hoofd niet rood te laten worden. 'Ik lieg niet.' Op dat moment ging mijn mobiel. Een smsje van Dario: Half vier op het terras van café Duinzicht.

En ik ging.

'Britt.' Tara's stem klinkt schor. Er zit een heel grasveld tussen ons in, maar ik voel haar verbazing.

Dit had je niet gedacht, hè? Dat ik je zo snel zou vinden.

'Britt.' Tara loopt tussen de stoeltjes door en komt op me af. Het voelt helemaal niet zoals ik had gewild. Ik heb geen drang om haar om de nek te vallen of haar te

zoenen. Er is helemaal niks. Ik voel me net een paspop, plastic en koud. Misschien komt dat doordat ik haar gezien heb, dansend met haar ogen dicht.

'Wat doe je hier?' Tara's ogen zijn vochtig. Het maakt me nog meer in de war. Ik voel zoveel tegelijk dat mijn hoofd pijn doet.

'We hebben je gezocht,' zeg ik eindelijk. 'We waren doodongerust.'

Tara kijkt om naar Tony en zijn groep, die ons nieuwsgierig gadeslaan. 'Kom, we gaan wat verderop staan.' Ze pakt mijn arm en neemt me mee, tussen de caravans door. De muziek van het festivalterrein raakt op de achtergrond.

'Ik heb toch gezegd dat je me niet moest zoeken? Dat alles goed ging?' Tara bijt op haar lip.

Hoe kan ze dit nu nog volhouden? Nadat we al die dagen in angst hebben gezeten? Snapt ze dan niet hoeveel ik van haar hou?

'Je hoort bij de groep, Tara,' zeg ik verbeterd. 'Ook al wil je dat niet.'

Tara kijkt weg. 'Dat is het niet.'

'Wat is het dan? Je ruzie met Ivo? Je had naar mij toe moeten komen. In plaats daarvan ging je er huilend vandoor. Iemand op de camping heeft je gezien.'

'Heeft Ivo je verteld over die ruzie?'

Ik knik. 'Daarom is hij niet hier. We hebben ons opgesplitst.'

Tara lijkt te schrikken, maar herstelt zich snel. 'Waar is de rest nu?'

'Elin staat bij het hek en Ivo en Lucas zijn nog bij de Spaanse kust. We hebben knallende ruzie gehad. Om jou.'

Tara kijkt op. Haar ogen blinken. 'Je weet niet wat hij allemaal gezegd heeft, Britt. Ik kon echt niet langer blijven.'

Hoe kan ze denken dat ik niet snap hoe ze zich voelt? Ik heb het zelfs voor haar opgenomen tegenover mijn eigen broer!

'Ivo was kwaad, omdat hij denkt dat je nog steeds van Dario houdt.'

'Dat is ook zo,' zegt Tara. Ze merkt niet dat ik schrik.
'Maar dat heeft toch niks met jou te maken?'

'Dat heeft alles met mij te maken. Snap je dat niet? Dario heeft mij in de val gelokt met die loods toen. Daarom is Ivo zo kwaad. Hij denkt dat jij het voor Dario opneemt.'

'Hij was mijn vriendje, Britt. Snap jij dat wel?'

Meer dan je beseft. Ik heb al maanden last van dat vriendje van jou.

Maar dat gaat haar niks meer aan. Niet meer. Er is iets kapotgegaan een paar minuten geleden. De manier waarop ze keek toen ze mij zag, verried geen vleugje blijdschap.

Waarschijnlijk heeft mijn broer gelijk en is dit totaal zinloos.

Ik wil me omdraaien, maar Tara houdt me tegen.
'Waar ga je heen?'

'Je wilde toch alleen zijn?' Mijn ogen branden.

'Ivo zei dat ik bij je uit de buurt moest blijven. Hij noemde me een crimineel en zei dat ik slecht voor je was. Dat je dankzij mij alleen maar verdrietig bent. Natuurlijk ben ik weggegaan, wat zou jij doen?'

Ik had in de eerste plaats al nooit voor Dario gekozen, denk ik bij mezelf. Maar aan de andere kant, ik kies ook voor Tara, al heeft ze foute dingen gedaan.

'Ik weet het niet,' geef ik eerlijk toe.

Tara haalt een hand door haar haren. 'Blijf nou even hier, dit zijn zulke aardige mensen.'

Ze heeft een nieuwe groep. Ze hoorde bij ons. We vormden ook een groep. Dat ze dat nu al is vergeten.

'Ik kan niet mee. Elin wacht op me.' Dat is niet waar en Tara merkt het. Het is een slappe leugen.

'Wat wil je nou, Britt?' Ze kijkt me aan. 'Dat ik met je meega? Terug naar je boze broertje en Lucas? Die kan alleen maar met Elin flirten. Ik heb niks daar, snap dat dan!'

Mijn hart breekt. Ik wist niet dat het kon, maar een betere omschrijving is er niet. Het voelt alsof het in tienduizend stukjes breekt en naar beneden valt, richting mijn tenen.

Ze heeft mij. Maar dat kan haar niks schelen. Ze kiest voor Tony. Ik ben niks. Ik ben *bolle*.

De reactie van Dario durf ik niet eens te voorspellen. Hij zal laaiend zijn. Ik kan nooit meer terug naar Nederland. Het is over. Voorbij. Dit gevoel heb ik eerder gehad. Een tijd geleden. Het lege, waardeloze gevoel, dat langzaam in mijn lichaam kruipt.

'Britt?' Tara kijkt me vragend aan. Ze heeft nog steeds niet door wat ze precies gezegd heeft.

'Je hebt gelijk,' zeg ik schor. 'Je hebt niemand daar.' Ik draai me om en ren. 'Britt, wacht nou even!' Tara is vlak achter me. Mijn benen zijn nog nooit zo snel gegaan. Ik wurm me door de mensenmassa's heen en ren zo hard ik kan.

'Britt, waar ga je nou heen?' Tara heeft me ingehaald; ik voel haar hand om mijn bovenarm. We zijn buiten het festivalterrein bij een hoge helling aangekomen. Hier reed de bus op de heenweg langs.

Ik ruk me los en ren door. Bij de rand, waar een houten hekje is geplaatst, stop ik pas. Beneden hoor ik een rivier stromen. Het is een heel ander uitzicht dan op de dijk, maar ik voel me hetzelfde. Zelfs de meeuwen kan ik in gedachten horen. Tara staat buiten adem tegenover me. Er gaan duizend dingen door mijn hoofd, maar ik kan er niet over praten.

'Blijf je nu stilstaan?'

Ik knik. Nu wel.

'Wat is er toch allemaal aan de hand?'

'Niks.' Door alle tranen is mijn blik wazig. Tara is nog maar een schim.

'Het spijt me dat ik ben weggelopen, dat had ik niet mogen doen. Maar ik voelde me zo schuldig.' Tara kijkt

naar haar voeten.

Haar eerlijkheid doet me goed. Maar ik kan niet eerlijk tegen haar zijn. Waarom ik haar gezocht heb. Waarom ik weken geleden op die dijk stond. En dat, als zij er niet geweest was, ik misschien was gesprongen. Dat kan ik toch niet zeggen? Dat is mijn geheim.

'Het spijt me, Britt,' zegt Tara nog een keer. 'Maar we kunnen nu niet doen alsof er niks gebeurd is. Als ik mee terugga naar Nederland krijg ik er door Ivo van langs. Hij laat niks van me heel. Volgens hem heb ik jou verraden.'

'En dat is niet zo?'

Tara kijkt me aan. 'Ik heb het voor je opgenomen bij de rechtbank! Ik heb de kinderrechter verteld dat Dario alles wilde stelen. Dankzij mij heeft hij die taakstraf en die boete gekregen. Weet je dat niet meer?'

Ik denk aan het moment dat Tara opstond. De kinderrechter wilde het hele verhaal horen. Tara heeft Dario erbij gelapt, niet ik. Natuurlijk weet ik dat nog.

'Maar je houdt nog steeds van hem,' zeg ik.

'Dat betekent niet dat ik jou laat vallen,' zegt Tara. 'Je betekent heel veel voor me, Britt. Jij bent de reden dat ik mee wilde op vakantie.'

Mijn nek kriebelt. Mijn oren suizen. Mijn hart bonkt achter mijn ribben. Ik weet niks te zeggen.

'Ik kan Dario niet zomaar vergeten, Britt. Maar ik doe wel mijn best.'

Ik denk aan de telefoon in mijn zak. Straks moet ik haar laten bellen. Kan ze hem dan nog vergeten? Hij zal haar inpalmen, haar cadeautjes toestoppen en lieve woordjes toefluisteren. Haar kussen. En ze zal al haar voornemens vergeten zijn. Als ik terugga naar huis begint alles opnieuw. Dat doe ik mezelf niet aan, en haar ook niet. Ik draai me om. De diepte onder me is duizelingwekkend. Op dat moment gaat mijn mobiel.

Om half vier zat ik op het terras van Duinzicht. De rode tafeltjes stonden in de zon en het was druk. Ik haalde opgelucht adem bij het zien van al die mensen. Ik zou tenminste niet alleen met hem zijn.

'Wie is dat nou weer?' Tara kijkt me aan. Ik hoef niet eens te kijken om het te weten. Dario wordt ongeduldig. Ik stop mijn telefoon snel terug in mijn

zak, zonder het bericht te lezen.

'Niemand,' zeg ik. Ik weet het niet meer. Liegen gaat zo gemakkelijk tegen haar, terwijl ik het helemaal niet wil. Maar als ik de waarheid zeg zal Dario haar alles vertellen. Dat ik verliefd op haar ben. Dat ik al die weken gelogen heb, door te beweren dat ik hem niet meer sprak. Hij zal dromen opdissen over borsten. Hij zal alles verdraaien. Ik kan geen kant op. Hij heeft me precies waar hij me hebben wil. Over een tijdje zal ik opnieuw portemonnees voor hem stelen van oude mannetjes en zakenvrouwen. En al verdien ik er honderden euro's mee, het zal nooit genoeg zijn.

'Niemand? Net zoals die avond zeker.' Tara kijkt me aan. 'Denk je soms dat ik gek ben? Je krijgt de hele tijd berichtjes van iemand. Wie is het?'

Zal ik het haar gewoon zeggen? Dan kan ik eindelijk eerlijk zijn. Over mijn gevoel, de dijk, het terrasje, over alles. Maar dan raak ik haar misschien wel kwijt. Dan kan ik haar nooit meer zien. Nooit meer naast haar liggen en samen naar de regen kijken. Of een liedje luisteren op de fiets en samen de berm in fietsen. Samen ijsjes eten. Vlinders voelen. Ik krop liever alles op dan dat ik het kwijtraak. Liever liegen tegen Tara

dan eerlijk zijn en alleen achterblijven. Ik schrik van die gedachten.

'Je liegt,' zegt Tara. 'Je liegt gewoon.' Ze draait zich om.

Waar bleef hij? Het was bijna vier uur en ik had al twee cola's op om mezelf af te leiden. Een klein jongetje at een pannenkoek en zat onder de poedersuiker. Een oud stelletje keek me telkens medelijdend aan. Ik zag ze denken: die arme meid, helemaal alleen. Misschien was dit een grap van hem. Lag hij ergens in de duinen naar me te gluren. Kijken hoe lang ik het volhield.

Hier deed ik niet aan mee. Ik riep de ober en rekende mijn drankje af.

Net toen ik op wilde staan voelde ik een bekende hand op mijn blote schouder. Hij duwde me dwingend terug in mijn rieten stoel. 'Bolle Je bent er.'

Ik kan haar niet weg laten gaan. Niet zo. Ze moet weten waarom ik zo vreemd doe. Ze mag niet denken dat het aan haar ligt.

'Niet weggaan!' roep ik.

Tara draait zich kwaad om. 'Waarom niet?'

'Omdat...' Ik haal diep adem. De afgelopen tijd flitst

aan me voorbij. Van de eerste ontmoeting met Tara tot nu. Van chocoladerepen tot gitaren. Er is zoveel gebeurd dat ik niet eens weet waar ik moet beginnen. 'Omdat ik niet anders kon.'

Het is eruit. Het eerste beetje. Nu moet ik doorzetten.

Tara kijkt me afwachtend aan. 'Hoe bedoel je?'

Mijn tranen stromen. Het lijkt net alsof er een schakelaar is omgezet. Maanden van pijn en verdriet komen naar buiten, als een gigantische regenbui.

'Hij laat me niet met rust!' Ik haal mijn telefoon uit mijn zak en smijt hem in de aarde, vlak voor Tara's voeten.

'Voor mij een biertje. Jij ook wat?' Dario keek me vragend aan. Zijn verschillende ogen stonden donker en dreigend.

De ober had niks door. Ik schudde mijn hoofd.

'Goed, waar waren we?' Dario keek naar de ober, die het bierglas op een viltje zette. Dario nam een grote slok. Ik keek naar het witte schuim dat op zijn lip achterbleef en zei niets. Alles wat ik nu zei kon hem kwaad maken; maar ik wilde hier snel weg.

'Ik was een beetje verrast door het laatste telefoontje, Britt.' Hij

had mij bijna nooit bij mijn naam genoemd. Ik schrok ervan. Dario keek me zo kalm aan dat het eng werd. Hij kon ineens uitbarsten, dat wist ik.

'Wat zei je ook alweer?' Dario nam nog een slok. 'Je doet niet meer mee?'

Ik knikte. 'Ik doe niet meer mee.' Waarom zweette ik zo?

Dario lachte. 'Dapper ben je wel.'

'Waar heb je het over?' Tara pakt mijn mobieltje uit het zand en kijkt op het scherm. 'Dario,' fluister ik. 'Hij maakt me af.'

*Tara kijkt me aan en fronst. Haar ogen staan verbaasd. Gelooft ze me niet? Ik gris het toestel uit haar hand en open een van zijn laatste berichtjes. *Je bent dood, bolle.* De tekst maakt me nog steeds bang. Ik zie telkens zijn gezicht voor me, toen we samen op het terrasje zaten.*

Tara tuurt naar het scherm. 'Heeft hij dat gestuurd? Wanneer?'

'Een paar dagen geleden.'

Tara snuift. 'Hij is gewoon kwaad vanwege die geldboete. Je moet je er niet zoveel van aantrekken.'

'Je kan er helemaal niet mee stoppen.' Zijn stem klonk zacht. 'Ik heb alles gefilmd, je staat er prachtig op. Hij haalde zijn mobiel tevoorschijn en ik zag mezelf in de winkelstraat met die nette zakenvrouw. Ik kneep mijn ogen dicht. De rest hoefde ik niet meer te zien. Ik kon geen kant meer op. 'Dus, wanneer krijg ik mijn geld?' Ik dacht aan Tara, die me net nog had gezegd hoe erg ze liegen haatte. Ik zou tegen haar moeten blijven liegen. Was dat het waard? 'Ik doe niet meer mee, Dario. Echt niet.' Het deed hem niks. Hij stak een sigaret op en glimlachte.

'Hij belt me bijna elke dag!' roep ik uit. 'Je snapt er niks van. Die jongen heeft het me nooit vergeven!'

Tara kijkt me verward aan. Dit heeft zich allemaal buiten haar om afgespeeld. Telefoontjes, berichten, ontmoetingen en dreigementen tussen haar ex-vriendje en haar vriendin.

'Waarom heb je me niks gezegd?' Haar ogen staan kwaad. 'Je bent kwaad omdat ik zomaar wegliep. Maar jij doet precies hetzelfde.'

Ze heeft gelijk. Ik heb het al die tijd voor me gehouden. En waarom? Omdat Dario haar dan vertelt dat ik over haar droom en portemonnees heb gestolen? Of omdat hij met het filmpje naar de politie gaat? Ik ben al lang geleden gevangen. Nu pas zie ik het. 'Hij maakt me af,' zeg ik opnieuw. Tara snuift. 'Doe niet zo belachelijk.

Dario is geen lieverdje, maar hij zou je nooit iets aandoen.' Ik haal diep adem.

'Je weet het zeker?' Hij glimlachte nog steeds. Ik knikte. 'Ik stop.' Ik stop. Ik stop. Ik stop. 'Goed dan.'

Onder tafel was mijn rok een beetje omhoog gewaaid. Dario nam zijn brandende sigaret tussen duim en wijsvinger en drukte hem op mijn been. Het siste.

'Ik wil het niet horen, oké?' Tara kijkt me woedend aan. 'Ik wil niet horen wat je allemaal hebt verzonnen. Dario was mijn vriendje en als je dat niet kunt begrijpen hoef ik je niet meer te zien.' Ze draait zich om.

Ik heb haar pijn gedaan. Het enige wat haar in Nederland interesseert heb ik haar afgenomen. Dario was haar vriendje, ze voelde zich veilig bij hem.

Ze zal met Tony meereizen en ik zal haar nooit meer zien. Een windvlaag blaast mijn rok omhoog. Ik kijk naar mijn dijen, die spierwit zijn, op drie rode stippen na. Ik roep haar na: 'Kijk dan.'

De tranen sprongen in mijn ogen. Ik wilde het uitgillen, maar zijn ogen hielden me tegen. Als ik nu zou gillen zou hij nog iets veel

ergers doen.

'Wat zei je nou, bolle?' Dario haalde zijn sigaret van mijn been.

'Ik... Ik kon het niet nog een keer zeggen. De pijn was vreselijk.

'Dat dacht ik al.' Dario kwam heel dichtbij. De mensen op het terras hadden niets door. Het jongetje met de poedersuiker gierde om een grap van zijn vader. Het oude echtpaar genoot van de zon op hun gezicht. Ik zat op een overvol terras en toch was ik alleen. Alleen met hem.

'Luister: Als je niet doet wat ik zeg is dit nog maar een begin.' Hij liet de sigaret opnieuw op mijn been landen en drukte nog harder door. Ik kneep in mijn handen. Mijn nagels boorden zich in mijn vel. Mijn schreeuw slikte ik door. De tranen liepen over mijn wangen. Ik probeerde de ober te seinen, maar hij keek niet.

'Wat is dat?' Tara kijkt ongelovig naar mijn blote dijbeen. De drie grote stippen zien er nog erger uit dan in mijn herinnering. Onder de douche probeer ik ze niet te zien. Mijn bovenbeen bestaat niet meer voor mij.

Tara komt dichterbij en wrijft met haar wijsvinger voorzichtig over de littekens. Ze kijkt op. 'Heeft hij dit gedaan?' Haar stem trilt. Ik kan niet meer knikken.

'Je bent sterk. Dat had ik niet verwacht. Straks krijg ik nog respect

voor je.' Hij lachte en nam een trekje van zijn sigaret. Het uiteinde brandde oranje. 'Het zint me trouwens niet dat je zoveel met Tara optrekt.' Hij had me dus wel gezien, achter op haar fiets. 'Tara is mijn vriendin en ik zou niet willen dat ze wordt zoals jij. Zo braaf en zeurderig. Tara kan een portemonnee stelen zonder er van wakker te liggen. Weet mijn vriendin trouwens wel dat jij weer voor me werkt?' Zijn vriendin.

'Beloof je me dat je uit haar buurt blijft?'

Ze gaat mee op vakantie. Hoe kan ik nou uit haar buurt blijven? Ik wil het niet eens. Ik steel duizend portemonnees voor je, maar Tara geef ik niet op. Nooit.

'Nou?' Dario blies een pluk haar uit mijn gezicht. Voor het oude stelletje zou het net lijken alsof we vriendje en vriendinnetje waren. 'Kan ik je vertrouwen?'

Ik keek hem aan. Ik had nog nooit zoveel haat en angst voor iemand gevoeld. Het leek alsof mijn bovenbeen in de fik stond.

'Ik stop,' zei ik voor de laatste keer.

Dario drukte zijn sigaret uit op mijn huid.

Ik sla Tara's hand weg. Dit is mijn plek. Niemand mag hier ooit nog aankomen. Dario heeft het voorgoed verpest.

'Wat heeft hij gedaan?' Tara kijkt geschokt. 'Wanneer?'

Hoe?'

Ik zie hem in gedachten weer het terras af lopen, met zijn handen in zijn zakken. Onder tafel lag de peuk. Mijn been deed zo zeer dat ik niet meer helder kon denken. Ik zag alleen maar zijn gezicht voor me. Dit was nog maar het begin. Dankzij Tara was ik een gemakkelijke prooi geworden. Een verliefde prooi. En hij wist het. Ik kon hem toch niet langer zijn gang laten gaan? Dat was het niet waard. Ik was opgestaan en naar zee gestrompeld om verkoeling te zoeken bij het water.

Ik begin te schreeuwen. Het komt vanuit mijn tenen. Alle angst en woede komen boven, alsof je een fles met prik schudt en de dop eraf draait. Ik laat me in het zand vallen en huil, huil zoals ik nooit eerder heb gedaan. Mijn longen vullen zich met buitenlucht.

Tara zakt naast me neer en slaat een arm om me heen. Perzikgeur en een beetje zonnebrand. Hoe erg heb ik hiernaar verlangd?

'Ik ben zo bang,' zeg ik zachtjes. 'Zo bang. Hij liet me portemonnees stelen.'

Tara knikt en aait door mijn haren. 'Waarom heb je me nooit iets gezegd? Waarom heb je nooit gezegd dat hij je bedreigt?'

'Omdat... 'Door mijn waas van tranen kijk ik haar aan. Ik moet het haar zeggen. Anders zal hij het doen. Ze moet mijn versie horen. Dat verdient ze. 'Omdat ik jou niet kwijt wil.'

Tara glimlacht. 'Waarom zou je mij nou weer kwijtraken?'

Ik denk aan Dario. Het was hem misschien nog gelukt ook als ik mijn mond had gehouden. Dan zat Tara nu alweer bij Tony. 'Hij wist het van mij, ik bedoel, van mijn gevoelens... Hij wilde je alles vertellen.'

Tara fronst haar wenkbrauwen. 'Wat bedoel je?'

Ik doe mijn mond open en weer dicht. Waarom is het zo moeilijk? Het zijn maar vijf woorden. *Ik ben verliefd op jou*. Maar ik kan het haar niet zeggen. Niet nu we zo samen op de grond in Frankrijk zitten. Alleen met z'n tweeën, net als toen in die tochtige schuur.

Tara trekt zich tegen me aan, heel even, maar het zegt

genoeg. Ze drukt haar lippen op mijn haren en we blijven zo zitten. Haar armen zijn stevig om me heen, zodat ik geen kant op kan. Beneden horen we de rivier tegen de stenen slaan.

Ze weet het.

17

'Kom op, luie donders!' Lucas slingert zijn rugzak op zijn rug en stapt de trein in. Het is druk op het perron. Ivo klaagt over blaren. 'Ik zal blij zijn als we eindelijk thuis zijn,' zegt hij en stapt achter zijn vriend aan.

Hij was ongelooflijk opgelucht om mij weer te zien en knuffelde me zelfs. Toen ik vertelde dat we Tara hadden gevonden zakte zijn mond open.

Ik kijk op de klok van de stationshal. Het is bijna twee uur. Als Tara nog mee wil moet ze opschieten. Ze bleef de laatste paar dagen bij Tony, zei ze, maar ze zou waarschijnlijk met ons mee reizen naar huis. Ik wil echt niet terug zonder haar.

'Ga je mee?' Ik kijk naar Elin, die treuzelt. Ik weet zeker dat ze aan Rens denkt. Hoe gaat dat als ze weer thuis is? 'Het komt heus wel goed,' zeg ik tegen haar.

Elin glimlacht en knikt. Ze weet meteen waar ik het over heb. 'Dat weet ik wel. Ik vind het gewoon eng.'

Dat kan ik me voorstellen. Ik vind het ook eng om weer naar huis te gaan. Daar wachten Dario en de politie, die vast vragen hebben over het filmpje. Zou hij het al opgestuurd hebben? Kan ik hen dan overtuigen dat ik het tegen mijn zin deed? En hoe zullen mijn ouders op alles reageren? En Ivo?

Ik kijk opnieuw naar de stationsklok. Een paar minuten voor twee. Dan zie ik ineens in de verte iemand aan komen rennen. Kastanjebruine haren, wapperend om een gebruind gezicht. Haar enorme rugzak valt bijna op de grond.

'Rotbussen!' Tara slingert haar rugzak af. 'Tony had me uitgelegd hoe ik moest, maar ik was nog bijna verdwaald.'

Tara heeft niet door hoe opgelucht ik ben dat ze er is. Ze geeft mij haar oranje rugzak aan en checkt haar

jaszak. 'Gelukkig heb ik mijn treinkaartje nog.'

Achter me verschijnt Ivo, die Tara verbijsterd aankijkt. 'Ivo,' zegt Tara en er verschijnt een bloes op haar wangen. Ik voel de ongemakkelijke sfeer en ben blij als we gered worden door het fluitsignaal van de conducteur. Ik geef Tara een hand en trek haar de wagon in.

De sinaasappelbomen schieten aan me voorbij. Een paar dagen geleden had ik hetzelfde uitzicht, maar toen was alles nog anders. Tara was weg en ik had drie grote geheimen. Voor de laatste keer snuif ik de lucht op, waarbij ik genietend mijn ogen sluit. Dit was misschien wel de heftigste vakantie ooit, maar ook de beste.

'Waar denk je aan?' Ik schrik op van Tara, die glimlachend naast me komt staan. 'Heb je een mooie droom?'

Ik kijk naar haar blauwe ogen, die me stralend aankijken. Haar kastanjebruine haren zijn opgelicht door de Spaanse zon. Ze ziet er mooier uit dan ooit.

'Ik denk aan de vakantie,' zeg ik. *En een beetje aan jou.*

Tara volgt mijn blik uit het raam. 'Ik ben die sinaasappels wel een beetje zat.'

Ik moet lachen. Het voelt heerlijk. 'Ik ook.'

Tara kijkt me aan. 'Ik heb net met Ivo gepraat.'

Ik kijk haar aan. 'En?' In gedachten hoor ik hem alweer tegen haar schreeuwen.

'Hij was verbaasd me weer te zien,' zegt ze voorzichtig. 'En ik heb hem uitgelegd hoe het allemaal zit.'

Allemaal. Dat is een hoop. 'Wat zei hij toen?'

'Dat ik een trut was, maar wel eentje waar zijn zus kennelijk van houdt, dus...'

Ik glimlach. 'Dat is voor zijn doen nog best positief, hoor.'

Tara lacht nu ook. 'Dat weet ik.'

We weten niks meer te zeggen en kijken naar buiten. Zo staan we een tijdje naast elkaar. Haar blote arm raakt die van mij.

'Als we thuis zijn en Dario je weer lastigvalt kom je naar mij, goed?' Tara's ogen blinken een beetje.

'Ik weet je te vinden,' zeg ik zachtjes.

Tara glimlacht. 'Ik ga Lucas en Ivo inmaken met kaarten. Zie ik je zo?'

'Ik blijf nog even hier.' Straks begint alle drukte weer. Ik wil nog even genieten van het laatste beetje vakantie. En de woorden van Tara. *Dan kom je maar naar mij.* Vanaf nu wordt alles anders.

'Blijf je niet te lang piekeren?' Tara staat bij de ingang van de coupé.

Ik schud mijn hoofd. Tara voelt niks voor mij, maar toch gaat ze samen met mij mee terug naar Nederland. Ze noemde het zelfs *thuis*. Het is goed zo.

'O, en vergeet het nummer niet te bellen dat op je arm staat.' Tara wijst. 'Ik weet niet van wie het is, maar het zal vast belangrijk zijn.' Ze trekt de deur van de coupé achter zich dicht.

Ik kijk naar de tien cijfers op mijn huid. Ergens loopt

een meisje rond met zwarte haren en felgroene ogen.
Een meisje dat mij over het hek hielp en me zomaar
kuste op het strand. Ik kijk naar de sinaasappelvelden,
die langzaam uit het zicht verdwijnen. In mijn hoofd
hoor ik het liedje. Het zielige liedje, maar met een
hoopvol refrein. Ergens is een meisje. Ze wacht op een
telefoontje van mij.